

BONIA PAU

PRENSA
COMARCA

Núm. 457 Any XXXIX

MONTUÏRI

MARÇ 1991

*Dia 18 de febrer
mori Francesc
de Borja Moll*

*La festa del
Carnaval fou
freda*

*L'assistenta social
revela certs
situacions límit*

*200 persones al
Puig de S. Miquel
preguen per la pau*

*Els infants,
campions
comarcals de
ping-pong*

*El local de
Ca S'Escolà
serà ampliat*

*750 persones
firmen el seu
desacord
amb el P.A.C.*

*Una de les millors fotos de l'exposició
de la darrera fira: Madò Catalina
"Perulla" dona vida a tan bella estampa*

HISTÒRIA DEL SANTUARI DE LA MARE DE DÉU DE LA BONA PAU (IV)

En el segle XVII aparequé la imatge de la Mare de Déu a la Capella

(Continuació)

L'any 1596 l'honor Pere Soler de Montuïri demanava als Jurats per al seu fill Miquel, *que havia estudiat per esser home de bones lletres i desitjava fer bé i profit per la vila*, que el deixassin viure en el Puig i obrir allà una escola per a nins i que li senyalassin també alguna subvenció per al seu sosteniment. La Universitat acceptà la petició i va acordar donar-li deu lliures anuals, mentre exercís aquell ofici. D'aquesta manera resultà que al Santuari de St. Miquel, a la darrerria del segle XVI, s'hi havia ajuntat una escola per a nins de la comarca. No sabem el temps que duraria (12).

Finalment consignarem aquí que el Santuari del Puig, l'any 1587, s'enriquí amb la figura de talla del Sant Arcàngel, allà col·locada per a la pública veneració. Sens dubte, fins a aquella data hi hauria hagut tan sols una humil pintura. Per pagar el seu import resolgueren els Jurats que es vengués el blat recollit per l'Obrer, i, si això no bastàs, que es fes una nova col·lecta (13). És molt probable que l'esmentada estàtua, substituïda més tard per una altra d'inferior qualitat, sia la que actualment es guarda a una sala de la casa rectoral de Montuïri.

ST. MIQUEL CEDEIX LA PRIMACIA DEL PUIG A LA MARE DE DÉU DE LA BONA PAU

La Parròquia de Montuïri, la primitiva església de la qual ja va estar dedicada a Santa Maria, s'ha distingit sempre per la seva devoció a aquesta celestial Senyora. Res té per tant d'estrany que, amb el pas dels anys, volgués introduir una imatge de la Verge en el Santuari de St. Miquel. Hi pogué contribuir que tots els santuaris del voltant (Porreres, Petra i Sant Joan) estiguessin dedicats a Maria Santíssima. El cert és que a mitjan segle XVII aparequé una imatge de la Mare de Déu a la petita capella de Sant Miquel.

Qualcú ha dit que la tal imatge procedia de la desapareguda església del convent de Jesús *extra-muros* de Palma (14) encara que, segons el nostre humil parer, no té tal suposició el més lleuger fonament. Consta clarament en el llibre d'actes dels Jurats que l'any 1647 es féu

Des del segle XVII es venera la imatge

una figura de la Mare de Déu per al Puig de Sant Miquel, i que per pagar el seu import i alguns altres deutes que aleshores tenia la Universitat, es resolgué imposar una talla extraordinària (15). Aquesta imatge és, sens dubte, la que des d'aquella data ha estat venerada fins avui en el Puig.

Cal fer notar que dos anys més tard, l'any 1649 (*), s'estava contruint a l'església parroquial de Montuïri un retaule nou per al seu altar major i amb tal motiu es trobava en el poble el Mestre López, pintor. Molt bé podria ésser que aprofitant tal cojuntura, s'hagués construït també un retaule nou per a l'oratori del Puig i la nova imatge de Maria fos col·locada en en el ninxo principal; però d'això no en tenim prova segura.

El primer document en què hem vist testimoniats el canvi de titular de la capella del Puig i la nova advocació donada a

la Santíssima Verge, és a l'inventari conservat a l'acta de la visita practicada pel Bisbe Joan Fernández Zapata, l'any 1724. Allà es diu textualment: *Primerament se troba un quadro (retaula) antich; en el mitg Ntra. Señora de la Bona Pau, en un costat St. Miquel i a lo altre St. Juan* (16).

Fixant-nos en que el retaule ja es qualificat en aquella data d'antic, d'aquí hem col·legit que bé pogués haver estat construït a mitjan segle anterior, quan fou feta la Sagrada Imatge. El títol o advocació que se li va donar de la Bona Pau no podia ésser més oportú en aquells anys del segle XVII, en els quals la Ciutat de Mallorca estava dividida en bàndols enemics de *Canamunts* y *Canavalls* i tota l'illa infestada de bandolers.

(Continuarà)

Gaspar Munar, M.SS.CC.

(12) V. *Resena històrica del Puig de S. Miquel* a BONA PAU núm. 90).

(13) V. la nota publicada a BONA PAU, núm. 89.

(14) Es va publicar una nota titulada: *Notas Marianas. La Mare de Déu de la Bona Pau*. Impr. Mn. Alcover. Sense data.

(15) V. nota publicada a BONA PAU n. 17.

(*) N. de la R. *Creim que l'autor s'equivoca, ja que el nou retaule a que fa referència es va construir l'any 1546* (V. BONA PAU, núm. 403, de setembre de 1986).

(16) Tal vegada es faci menció del mateix retaule i advocació a la visita del Bisbe Estarriipa l'any 1713; però no hem trobat la seva acta a l'arxiu episcopal. Transcrivim tot l'inventari de la visita del Bisbe Fernández Zapata de 1724 per ésser el primer que hem trobat en el Santuari del Puig.

Primerament es troba un quadro antich; en el mitg Ntra. Sra. de la bona pau, en un costat St. Miquel y a lo altre, St. Juan.

Item una casulla de tafetà vermella ab freus blaus ab esterilla falsa de or.

Item altra casulla de tafetà blanch ab esterilla falsa.

Item altra casulla de tafetà morat ab esterilla falsa.

Item un camis de fil y estopa.

Item dos amits.

Item una bolsa de corporals de setí.

Item un palis de tafetà morat.

Item una pàlia blanca brodada de fil blau.

Item un cobricalis.

Item un palis de tafetà molt usat.

Item una pàlia de roba blanca brodada.

Item quatre canalobres de llautó y dos de fusta.

Item tres cortines, una de tafetà y dues de indiana.

Item un faristol.

Item una llàntia de llautó.

Item dos figures del St. Crist ab ses creus.

Item una trona.

Item una tauleta.

Item nou banchs.

Item dues campanes, una mitgansera y la altre de ma.

Item un confessorari sense cadira.

DE MARCA

Sa mare va quedar sorpresa, tallada i sense paraula, quan el seu fill Joan, un nin de vuit anys, li digué tot rabent: "No les vull perquè no són de marca".

Mare i fill havien sortit per anar al mercat a comprar unes sabates esportives. Quan en Joan les va veure no digué que no li agradaven, sinó que no les volia perquè no eren de marca.

La mare ho comentava després a una reunió d'educadors i amb ella coincidien quasi tots els presents: Els al.lots són els primers que exigeixen que tant els vestits com el calçat siguin de marca. "Aquesta roda no hi ha qui l'aturi—deia una altra mare—; ja et pots esforçar per fer entendre que lo important és que el material sigui fort, còmode, útil, que et caigui bé, que el preu no sigui abusiu... els al.lots només veuen l'etiqueta de la marca".

Certament els efectes de la publicitat han penetrat fins al moll dels ossos. Si vas contra corrent ets un escopeter i a més de no entendre't encara t'humilien. ¿No seria bo que hi hagués molts d'escopeters i que un dia arribassin a ser majoria?

Serà necessari insistir més des de l'educació familiar que el vestir amb elegància no està barallat amb la senzillesa i que allò que distingeix els sers humans no és la marca del vestit ni del calçat i molt manco la qualitat o el nom de la colònia amb què es perfumen, sinó la personalitat, les obres i els valors de cadascú.

Andreu Genovart

EXPOSICIONS DE CERÀMIQUES

Ens plau ressenyar dues exposicions de ceràmiques de sengles artistes vinculades a Montuïri: la de Francisca Verger, a Ciutat (de l'1 al 16 de febrer) i la de Jean Anne Jorgensen a León (del 12 de febrer al 5 de març). I ens congratulam de l'èxit d'una i altra.

Recordança de don Francesc de Borja Moll

Don Francesc de Borja Moll participava als actes culturals que li era possible.
Amb la seva filla Aina vengué a Montuïri l'11 de Juliol de 1982 amb motiu de la inauguració de l'actual arxiu municipal.

Encara que tots els mitjans de difusió de les Illes Balears i molts d'altres d'àmbit nacional, amb motiu de la mort del gran mestre de la nostra llengua, Francesc de Borja Moll, hagin difós la notícia i publicat escrits d'encopetats autors analitzant particularment l'obra literària d'aquest gran impulsor de la nostra cultura, consideram també que des d'aquestes senzilles i modestes pàgines ens n'hem de fer ressò, del qui fou capdavanter de les nostres lletres en el segle XX.

Don Francesc va exercir amb més o manco intensitat els més variats caires culturals relacionats amb el nostre patrimoni literari, des dels més distints angles i dels que els nostres lectors en una o altra ocasió se n'han adonat, ja bé per haver llegit qualche article seu o haver gaudit amb algun dels llibres que ell escrigué.

Diguem per altra part que una bona plèiade de persones interessades en conrar la nostra llengua, durant molts d'anys no la poguérem aprendre perquè les circumstàncies no ens ho permetien i tampoc perquè no disposàvem de qui ens l'ensenyàs, fins que un bon dia tenguérem l'avinentesa de topar-nos amb don Francesc, l'excel·lent mestre, que d'una manera clara, amena i segura ens proporcionà les normes bàsiques per poder-nos expressar literàriament, així com parlàvem. D'això ja fa uns 25 anys, quan encara no era permès ensenyar-lo a les escoles, i així poder transmetre —cosa que poguérem fer més envant— les ensenyances que d'ell havíem après, als nostres alumnes.

Un encara recorda, des d'un altre caire, com amb paciència franciscana, don Francesc li revisava aleshores els escrits en la nostra llengua abans d'esser publicats, pel temor que no sortís alguna incorrecció. I no diguem de l'empenta i ànim que durant uns anys difícils ens inculcava perquè lluitàssim a fi que la llengua catalana s'equiparàs aquí a la castellana.

I tantes altres proves i demostracions palpables i concretes que podríem anar ressenyant, d'un home que dedicà la seva vida a la promoció, sota els més variats aspectes, de la nostra cultura. I ho aconseguí.

Onofre Arbona

Per un projecte social arrelat

Des de la visió personal d'un membre d'un partit polític consolidat, si el jutjam per la representació que té a Montuïri fins al moment, o des de la visió d'un membre d'un partit que governa l'Estat Espanyol des de fa més de deu anys, i per tant també Montuïri, entenc necessari adreçar-me a vosaltres per tal de difondre en línies bàsiques quin és el nostre projecte polític recentment aprovat en el nostre sisè Congrés.

Al llarg d'aquests anys s'ha intentat per part dels socialistes d'impulsar el municipalisme progressista, o sigui, l'actuació dels socialistes als ajuntaments, com política complementària a l'actuació del nostre Govern a l'Estat per a millorar la qualitat de vida dels nostres ciutadans, prenent mesures cara a obtenir el que abans s'ha esmentat, no essent uns simples gestors municipals capaços tan sols de millorar la infraestructura del nostre poble. L'Ajuntament és l'administració més propera al ciutadà, la que connecta directament amb ell, a la que li planteja les demandes més urgents, la que mitjançant inversions ben dirigides i bons serveis fa augmentar la qualitat de vida i, per tant, l'ajust necessari per a aconseguir l'Estat del Benestar.

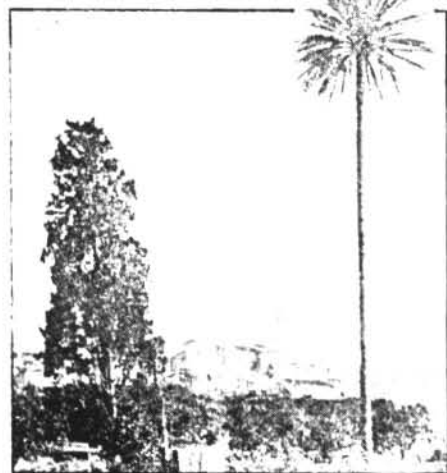
Cada vegada més els ciutadans demanen més qualitat de vida i, dins l'economia de lliure mercat en què ens movem, les administracions públiques han d'actuar de correctors de les desigualtats individuals, socials i territorials, gravant

els ciutadans i pobles més afavorits i redistribuint els diners entre els manco afavorits. Per això, hem de tenir sensibilitat social i pobles com Montuïri, de l'interior del Pla, necessiten per part de l'Administració autonòmica aquesta sensibilitat, i hem de desenvolupar cap a ells una política de dotació d'infraestructures bàsiques (aigua potable, depuradores, carreteres...), una política social clara i contundent que arribi al ciutadà (menjador, assistència domiciliària, assistència social, protecció de menor...).

Dins aquesta millora de qualitat de vida hi va inclosa, per part dels ciutadans, una major sensibilització cara a l'ecologia, al medi ambient i a l'ordenació del nostre territori.

El tema de la Joventut està descurat. Hem d'evitar el dessagnament de la població jove que abandona els nostres pobles. S'han de potenciar i/o crear els consells municipals de joventut per a potenciar les iniciatives i les activitats juvenils.

També la Tercera Edat ha d'esser l'objectiu d'una política social progressista i més a un poble amb un percentatge tan alt d'aquesta població major. L'INSERSO i l'Administració Autonòmica han de sostenir econòmicament i amb infraestructura les associacions de majors per a desenvolupar programes culturals (tallers, escoles, grups de teatre, educació d'adults), o simplement

l'organització del seu temps lliure en activitats de tot tipus.

Es tracta en definitiva d'un projecte social arrelat que tenguem en compte la personalitat del poble, la participació ciutadana i com a objectiu la millora de la qualitat de vida de tots en tots els aspectes.

Aquest és el projecte, però tot projecte necessita d'unes persones i necessita d'una estructura organitzativa que li doni suport. No és suficient un grupet de persones més o menys altruista, més o menys inquiet i estirats per un líder. Avui en dia es necessiten partits forts que s'aboquin a un poble com Montuïri que necessita de més de dues mans per aconseguir béns de tot tipus i no esperar que altres pobles dels voltants ens avancin i perdre el tren del progrés que ens pertoca.

*Gabriel Miralles Pizà
Secretari de Política Sectorial
del PSIB-PSOE a Mallorca*

BANCA MARCH

Carrer Major, 26

Telèfon 64 60 55

MONTUÏRI

Antoni Ramis Vidal

Després de 21 anys de la seva anada a Perú, encara es considera montuïrer

Poc temps després d'haver-se'n anat de Montuïri el vicari don Antoni Lladó, a la fi de 1956, vengué aquí per substituir-lo don Antoni Ramis Vidal, un capellà que hi estigué fins al febrer del 60 per anar-se'n al Perú a exercir allà el seu ministeri.

De la seva estada entre nosaltres, els qui foren al.lots i joves d'aquell temps encara recordaran les trapasseries que visqueren amb ell, les anades i vengudes, i corrieres i inquietuds que compartiren tots quants —petits i grans— d'una o altra manera participaren en activitats cristianes.

Don Toni Ramis encara es considera un tant montuïrer. Fou per això que aprofitant un dia del passat febrer a Montuïri i amb motiu d'una curta estada aquí tenguérem l'avinentesa de poder sostenir aquest curt diàleg:

—¿Quin temps fa que no havia vingut a Montuïri?

—Un any i quatre mesos.

—¿Quan torna cap allà?

—El proper 26 de febrer (per tant, ja deu esser-hi) amb una monja de Sa Vileta, que fa feina allà. És agustina, germana del Pare Puig.

—¿Quin temps fa que se n'anà per primera vegada?

—D'aquí me'n vaig anar el darrer diumenge de febrer de 1960. Per tant fa 31 anys.

—Fa comptes tornar?

—Com que el Bisbe m'ha donat en certa manera autorització perquè pugui venir quan em sembli, "con tal" de no abusar... Lo difícil d'allà no és el venir, sinó trobar qui et guardi la parròquia que tens.

—¿Com ha trobat Mallorca?

—Sempre em passa igual: les dues primeres setmanes quasi no m'hi trob. Després, poc a poc, m'hi vaig assentant. I en haver de partir, ja m'hi trob quasi com abans.

—A Montuïri, des d'aquesta darrera venguda a Mallorca, ¿hi havia estat?

—No. Vaig passar per la carretera, però no vaig entrar al poble.

—¿Quina impressió té?

—Montuïri sembla que ha progressat

molt, externament. En la resta no ho sé, perquè no hi estic.

—¿Es considera montuïrer o extern?

—Em consider una persona amiga de tothom, sobretot d'aquells que m'han ajudat quan he estat amb ells. I sempre en tenc bons records. Procur recordar més lo bo que lo dolent.

—¿Quan torni definitivament a Mallorca, ¿pensa venir a Montuïri?

—No crec que m'hi enviïn, a Montuïri, perquè ara amb les parròquies solidàries, amb 4 capellans, no hauran de menester ningú. Abans, que érem tots sols, era diferent.

—¿Li agradaria tornar?

—Diuen que "nunca segundas partes fueron buenas". A vegades un torna allà on ha estat i no passa res, sobretot si el qui arriba no pensa que és el temps anterior i se sap acomodar.

—Parlem un poc d'allà, del Perú. ¿Quins són els problemes més grossos d'aquell país?

—Ara ho tenim molt malament, tant és així que més malament no pot esser. Ens pensàvem que amb aquest nou president, un japonès, tot s'arreglaria; i ara resulta que no només no ho ha arreglat, sinó que no li ajuden molt els qui el rodegen. Ara ha dimitit el primer ministre. Abans havia dit: "Aquest pla econòmic ha de donar bon efecte; si fracassa em retir". Això vol dir que ha fracassat i mentrestant hem tengut un parell de revolucions fortes. Vaig romandre espantat quan una vegada la benzina va passar de 86.000 a 675.000,

o sia que de cop va pujar el 800 per cent. Quan arribarem allà, amb un sol (que és la moneda d'allà) podies comprar sis panets. ara, quan vaig partir, un panet valia 10 milions de sols, mira si ha pujat. Abans, un trajecte d'autobús valia mig sol i ara pagues a l'autobús 50.000 milions de sols. I tot està així. Ara han hagut de fer un nou sol perquè era impossible la comptabilitat, hi havia tants de zeros que no cabien als llibres.

—¿Quin és el sou d'un home allà, avui?

—Aproximadament 50 milions mensuals, i això equival a 100 dòlars. O sia que no arriben a 10.000 pessetes. Jo estic a l'hospital com a persona que no és metge i ja no puc pujar més. I guany 67 milions, és a dir, de 115 a 120 dòlars. Això quan vaig partir d'allà.

—¿I ara?

—Ara, damunt tot això que tenim, els terroristes, l'M.T.A., el "sendero luminoso"... no et dic. Varem tenir unes inundacions, varem sofrir un fort terratrèmol, un parell de dies abans de venir, i ara, per afegitó, ha sorgit l'epidèmia del còlera. I no és l'epidèmia el que fa por, sinó que hi havia un 15 o un 20 per cent de gent que vivia de les coses de la mar, bé industrialitzant-les, bé pescant-les, i ara ningú els compra res; s'han quedat tots sense feina. I això que la majoria de gent menjava verdures, fruites i peix. I ara els han prohibit menjar peix cruu, quan això era el menjar que més es consumia. I a més de tot això, ara han de bullir totes les verdures i la resta, i quasi no tenen aigua; quan el còlera ve per manca d'higiene, per manca d'aigua i perquè les coses no estan ben desinfectades. I si damunt aquestes deficiències s'hi afegeix això altre... En resum: si un no tengués fe en Déu, ho enviaria tot en orris...

—De cara al futur, ¿què preveu?

—Aquest president ha demostrat tenir bona voluntat. Veurem però, si té sort. I com que per altra part els Estats Units no ens ajuden... Varen dir que ens ajudarien a partir d'aquest mes de març...

(Continua a la pàgina següent)

Mesures sobre el cultiu de l'ametler

La situació del cultiu de l'ametler, del qual parlàvem el mes passat, comporta l'abandonament d'aquest conreu. El procés és simple:

1. Els preus no basten per a la recollida, no ja per a la millora de l'arbrat, la mecanització del conreu o la modernització de l'exportació.

2. La demanda de llenya per a foganyes, la bona qualitat de la d'ametler, posa preu als mateixos arbres, que es venen per estelles, primer els arbres morts i la llenya d'exceccallar, llavors els arbres més vells i finalment arreu.

Aquests arbres no es substitueixen; la situació no és cap amenaça per a l'eco-

nomia illenca, perquè el pes relatiu de la part que roman a l'agricultura és ínfim. La desaparició definitiva d'un sistema tradicional, de conrar, però també de viure, que no ha fet poc per la imatge que s'ha venut de Mallorca. Tanmateix no és de més tenir-ne consciència, veure quines mesures s'hauran d'investir;

- mecanització i racionalització dels sistemes de cultiu,

- creació de societats de comercialització més directa entre els mateixos productors,

- seleccionar i tipificar les classes d'ametlers, per obtenir espècies ben adaptades i productives,

- enllestir polítiques adients de "marketing" del producte autòcton: com per exemple l'existència d'una sola empresa a Califòrnia, que comercialitza la major part de la producció (com sis vegades l'espanyola) i garanteix els preus i subministre a qualsevol lloc del món,

- pressionar les autoritats per obtenir condicions d'igualtat en la competència en les ametles americanes,

- estimular, entretant, el nostre mercat i el consum de la pròpia producció, tradicionalment utilitzada quasi en tota classe de rebosteria i apta per consumir abans, en i després de qualsevol menjada.

Manca voluntat de fer-hi feina de part de les autoritats i dels propis pagesos; tot sol no s'arreglarà.

Miquel Pastor

(De "Mel i Sucre", de Sant Joan)

Gabriel Roscar, el passat primer de febrer rebé de mans del president del C.I.M., Joan Verger, la distinció de "Persona del Poble - 1990"

Antoni Ramis Vidal

(Ve de la pàgina anterior)

Veurem si serà ver. Si ens ajudassin seria una altra cosa.

-¿Us enyorau, per allà?

-A estones, sols. Depèn: quan les coses van malament, a vegades, sí.

-De Montuiri, ¿què sap?

-Sols sé pel que m'han contat. Hi ha coses bones i coses no tan bones. Crec que és com sempre i com pertot. Si un sap triar i anar-se'n per les seves... Allà hi ha una frase: "Un pot esser espanyol-peruà i espanyol-espanyol". Els primers són els espanyols que van allà i fan tot quant és possible per esser com els

peruans, mentre que els segons són els que fan tot quan poden perquè els peruans siguin com els espanyols. Aquests darrers ens fan molta guerra; els anteriors, no.

-Veim, per tant, que es considera peruà.

-Sí, però espanyol-peruà; no espanyol-espanyol.

-¿Voldria, ja per acabar, dir qualche cosa als montuierers?

-Que facin bonda, que procurin esser un poc humils. Quan vaig venir la primera vegada, s'estufaven els indians i ara s'estufen les persones.

Onofre Arbona

**Les Balears,
el nostre món**

"SA NOSTRA"
CAIXA DE BALEARS

S'ha dit que...

... es diferents partits polítics haurien d'incloure dins es seus respectius programes electorals lo següent:

- Davant cada casa se pintarà en terra sa matrícula des cotxe que pot aparcar.

- A s'entrada des poble se faran uns aparcaments pes forans a fi que no invadesquin es des veïnats.

- A sa plaça Major se faran aparcaments subterranis, perquè de lo contrari només hi podran aparcar es capellans que visquin a sa rectoria.

- A determinats carrers només hi podran aparcar es veïnats.

—oOo—

... dia 31 de gener va ser un dia gloriós. Tots es diaris de Palma estaven d'acord: Es Parlament de ses Illes Balears feia una "olorada" a Fenici (interessos per amunt, interessos per avall). Es catàleg d'espais naturals en fou es culpable.

—oOo—

... un montuïrer espavilat, quan ho acabava de llegir, feia aquest comentari: "Quan venguin es polítics a fer-mos mitings, per mes de maig, convé tirar-los un parell de pessetes. Són uns afamegats: primer és sa pesseta abans que ets interessos de tot un poble".

—oOo—

... si escoltau algun polític comprova-reu com sa paraula "ecologista" és sinònim de "terrorista".

—oOo—

...es cartell que anunciava sa festa des darrers dies a Montuïri feia una plorera espantosa. Era d'un mal gust increïble. Mal redactat, mal fotocopiad. Un al.lot de tres anys l'hagués fet molt millor.

—oOo—

... es cartell anunciava: "El jurado estará entre la multitud". Semblava que havia d'esser "el Carnaval de Rio de Janeiro". "La multitud" no va arribar a mil, ni a cinc-cents, ni a ...

—oOo—

... "Qui l'ha vista i la veu...!" a sa festa des darrers dies. "Vana il.lusió".

—oOo—

—oOo—

... segons es conseller Jeroni Saiz, es torrents estaven ben nets abans de ses inundacions. Per això i para a ell, En Xerrim proposa que s'Ajuntament de Montuïri li regali unes ulleres de vidres ben augmentats.

—oOo—

... si voleu fer una casa, primer convé ser soci d'ARCA, perquè si no teniu es perill de sortir an es diaris de Ciutat.

—oOo—

... es comentari que corria pes poble era del tot curiós i tal vegada veritat: Si sa casa denunciada pes diaris hagués estat de segons qui, en lloc d'esser d'en Pere "Vermell", no hagués passat res.

—oOo—

... en Pere "Gallard" i en Joan "Matxo" si enguany fan primers en es campionat de truc de Can Pieres estan disposats a ensenyar sa cançó: "La niña que a la mar..."

—oOo—

... manquen tres mesos per ses eleccions i encara no se saben ses candidatures oficials, ni tan sols ses oficioses, ni ses possibles. Res se sap i poc se diu.

—oOo—

... n'hi ha que asseguen, però, que seran cinc, es grups que se presentaran a ses pròximes eleccions municipals, encara que de moment sols n'hi ha tres de certs: es P.S.M., es P.P. i es P.S.O.E. D'ets altres dos: un és molt probable i s'altre molt dubtós.

—oOo—

... sa dificultat era que no trobaven sa persona qualificada per anar davant, però pes poble ja sonen es noms d'en Pere Sampol, en Joan Ramonell i en Josep Maria Munar. Però ara resulta que per omplir ses candidatures no troben sa gent que voldrien.

—oOo—

... ¿i què s'ha fet d'aquelles "dues persones conegudes vinculades a sa sanitat..."? ¿Van o no "en sèrio"?

—oOo—

... són majoria es qui encara no s'han decidit per un o altre partit (per votar-

Dijous, dia 28 de febrer, es podien sentir per Montuïri expressions com aquesta

lo, s'entén). A tots els troben més defectes que bones qualitats.

—oOo—

... "jo, deia un, en lloc de triar es millor, hauré d'elegir es manco dolent".

—oOo—

... "i jo, li contestaren, encara no estic resolt a anar-hi".

—oOo—

... lo cert, és que si no s'anima més, ara com ara, sa gent està poc decidida i manco estusiasmada.

EN XERRIM

D'AQUÍ I D'ALLÀ

TORNEIG DE TRUC

El torneig de truc de Can Pieres de cada dia cobra més interès. Com a nota anecdòtica cal dir que de les 23 parelles que hi participen, tres són dones. Les partides es juguen els dilluns, dimecres i dijous i es preveu que s'acabi abans de Pasqua amb un sopar i festa.

CERTAMEN DE CASTELLITX

El proper 25 de març finalitza el plaç de presentació de treballs que han de participar al certamen de poesia i narració curta i al concurs de glosats de Castellitx. Els premis es lliuraran el 2 d'abril, tercera festa de Pasqua.

L'AJUNTAMENT INFORMA

RESUM DE L'ACTA DEL PLE ORDINARI CELEBRAT EL 26 DE FEBRER DE 1991

INFORMES I COMUNICACIONS

El batle donà compte de l'aprovació inicial del Pla d'Obres i Serveis per a 1991, en el qual, entre altres destaca l'import de 1.686.636 pessetes que invertirà l'Ajuntament per a la construcció d'un nou pou públic, i el C.I.M. n'hi aportarà 5.059.908. I també notificà l'aprovació de la segona fase de la residència de la 3a. Edat per un import de 9.292.808 ptes. per part de l'Ajuntament i de 27.878.424 del C.I.M.

També participà que fins a dia 6 està obert el plaç per a la recollida de firmes rebutjant l'actual funcionament del P.A.C. i que fins ara a Montuiri se n'han recollides unes 800.

CESSIÓ DE TERRENYS PER A ZONA ESPORTIVA

Per unanimitat s'acordà acceptar el conveni mitjançant el qual el propietari dels terrenys del costat del camp de futbol, Joan Mas, cedeix gratuïtament a l'Ajuntament una extensió de 6.500 metres quadrats per acondicionament de zona esportiva i com a contraprestació se li classifica la resta de la seva propietat com a zona d'equipaments i serveis públics i/o privats.

COMPLIMENTACIÓ PRESCRIPCIONS NN.SS. DE PLANTEJAMENT

Amb 4 abstencions i sis vots favorables s'aprovà la complimentació de les prescripcions a les Normes Subsidiàries de Plantejament imposades per la Comissió Provincial d'Urbanisme.

DIADA AUTOMOBILÍSTICA

La Corporació es donà per assabentada i prestà la seva conformitat a la realització de la diada automobilística, la segona festa de Pasqua. Hi haurà dues proves de regularitat (una pel camí de Ses Rotes i l'altra per la carretera vella de Porreres, sense sortir del terme); i tres "slalons" (un a l'avingu-

da d'Es Dau, l'altre a la de la Constitució i l'altre al camp de futbol), i dues proves de regularitat fins al Puig.

ELS COSSIERS, A VALÈNCIA

Havent estat seleccionat el grup dels nostres Cossiers, per considerar-lo un dels cinc més representatius d'Espanya, per participar en el I Congrés de Dança de la Comunitat Valenciana, la Corporació aprovà per unanimitat la seva participació.

ESCOLA D'AGRICULTURA

Per unanimitat s'aprovà la petició a la Conselleria d'Agricultura per a la creació d'una escola a Montuiri. En principi es proposa Son Moyà i Son Comelles com a llocs apropiats per als experiments, si bé es demanarà més informació a la Conselleria.

CINC MOCIONS

Moció del P.S.M. sobre fons de cooperació intermunicipal: Per dos vots favorables i l'abstenció de la resta, s'acordà comunicar el disgust per la no aprovació en el Plenari del Parlament de la creació d'un fons de cooperació intermunicipal dotat amb 1.000 milions de pessetes.

Moció del P.S.M. sobre formació d'inventari de camins: Per unanimitat s'acordà sol·licitar al C.I.M. ajuda tècnica per a la formació d'inventari de camins públics o amb dret d'ús públic i l'articulació jurídica adient per fer possible la defensa d'aquest patrimoni col·lectiu.

Moció del P.S.O.E. sobre canalització d'aigües pluvials: Es rebutjà aquesta proposta, amb 5 vots en contra, 1 abstenció i 3 a favor, demanant que en el plaç d'un mes s'acabin les obres als terrenys confrontants amb el Molí des Fraret, que en 15 dies es presenti pressupost i que l'obra s'inclouï en el Pla de Plugues Torrencials.

Moció del P.S.O.E. sobre conservació i restauració de marges: Per unanimitat s'acordà dirigir-se a la Mancomu-

nitat des Pla per tal de firmar un conveni entre aquesta, la CAIB i el CIM (Fodesma) per tal d'establir unes ajudes per a tots els propietaris interessats en la conservació i/o restauració de parets seques.

Moció del P.S.O.E. sobre adhesió a la "Carta de Ciutats Educadores": S'aprovà per unanimitat subscriure l'adhesió a l'esmentat document o carta.

PRECS I PREGUNTES

Joan Mas demana per què no es valen els carrers de devers Can Mestret degut al perill de qualque accident. Se li respongué que es comunicarà als propietaris tal conveniència.

Gabriel Miralles formula al batle les següents preguntes: 1) ¿Està d'acord el batle amb la futura ubicació de l'Institut d'Ensenyances Mitjes del Pla a la localitat de Sineu? (Li contesta que no). 2) ¿Quines gestions ha fet el batle perquè es construesqui a Montuiri i així evitar els desplaçaments dels nins a partir dels dotze anys? (Contesta: No seria possible). 3) ¿Està d'acord el batle amb la ubicació del PAC a Vilafranca? (Contesta: No). 4) ¿A quantes reunions prèvies a l'obertura del PAC va assistir el batle amb les institucions sanitàries i quina va ser la seva postura en aquell moment? (Va assistir a una i l'aprovació així com es proposava). 5) ¿Quines mesures va prendre al moment i fins ara per tal de millorar l'assistència sanitària a Montuiri en quant a urgències? (No contesta). 6) A l'hora de fer el ban sobre la recollida de firmes, ¿estava assabentat el batle que l'Ordinació Sanitària de la CAIB fou feta pel Govern Balear a través del Decret 34/1989 en el que es definien les 17 zones bàsiques de salut? (Contesta: sí). I algunes altres preguntes que romanieren sense resposta.

Gabriel Miralles pregà que es pintin les pistes poliesportives des Dau i de les Escoles el més aviat possible; i també que en el mes de març es presenti al plenari el pressupost de 1991.

La festa del Carnaval fou tan freda com les baixes temperatures

EL CARNAVAL - 91''

Amb l'arribada del mes de febrer també compareguren les festes del Carnaval i les baixes temperatures acompanyaven la fredor de l'ambient del nostre Darrer Dies. Pocs disfressats i un concurs que no acabà de convèncer, ompliren el vespre del dissabte, nit de bauxes que acabà en festa a la Plaça Major amb el grup "Lasser".

Els al.lots de l'escola, però, ja s'havien anticipat amb una festa de disfressats, el Dijous Llarder. Els professors, com cada any, hi volgueren posar l'adient nota d'humor: unes noces d'aquelles de "pinyol vermell".

I acomiadà els Carnestoltes el concurs de disfresses de Ca na Poeta, on els protagonistes no foren els esperats. Els organitzadors ho digueren: "L'any que ve, l'entrada serà la disfressa".

GABRIEL ROSCAR JAUME Persona del Poble - 1990

L'amo en Biel "Titina" i de pas tot el col·lectiu de la Tercera Edat de Montuïri estan d'enhorabona. L'Associació de la Premsa Forana de Mallorca li va atorgar el premi de "Persona del Poble 1990", en reconeixement a la tasca que ve desenvolupant dins el poble i més concretament a la Tercera Edat.

DISC "SECUENCIAS"

Ja podem gaudir de la música del grup d'Arezzo amb el disc "Secuencias" que va sortir el mes passat. Na Margalida Vaquer és una de les components del grup, a la qual, des d'aquí, volem encoratjar perquè aquest disc només sigui el primer.

TERCERA EDAT

Els de la Tercera Edat continuen amb les excursions. Dia 12 del mes passat visitaren la fàbrica de llana de Santa Maria i anaren a dinar a Lloret, on s'hi ajuntaren autoritats com el President del C.I.M., Joan Verger, el batle de Montuïri, Joan A. Ramonell, i altres, que després animaren un bon ballet.

ELS ALUMNES, A CIUTAT

Els de pre-escolar, cicle inicial i cicle mitjà del Col·legi Públic "Joan Mas i Verd" de Montuïri presenciaren una actuació de titelles sobre els sentits en el Teatre Principal de Ciutat. També visitaren les exposicions de fotografia al Palau Solleric i d'escultures de Joan Miró, a la Llotja. Acabaren la diada amb una visita al castell de Bellver.

FESTIVAL DELS ALUMNES

Dia 23 i 24 de febrer els alumnes de l'escola ens feren una demostració de la seva habilitat artística. Organitzaren un festival a la Sala Mariana per tal d'ajudar als de vuitè en el viatge de fi de curs. Foren dues agradables sessions a les quals, sobretot els pares i padrins gaudiren tan de debò que demanaren la repetició.

CURSET DE CUINA

Vint-i-cinc persones començaren dia 14 de febrer el curset de cuina organitzat per la Mancomunitat des Pla, Aprenen noves receptes al local del menjador de la Tercera Edat cada dijous a partir de les 5'30 de l'horabaixa.

INUNDACIONS

Dia 2 de febrer es va crear una comissió integrada per un representant de cada partit polític i un de la Càmera Agrària per tal de visitar les zones afectades per les fortes pluges del mes de gener passat a fi de valorar els danys i sol·licitar posteriorment la corresponent indemnització.

AMPLIACIÓ DEL LOCAL DE LA TERCERA EDAT

Ja està en marxa l'anteprojecte per ampliar el local social de la Tercera Edat "Ca S'Escolà". En el pròxim número esperam poder-ne donar més detalls, si ja estan concretats, com és d'esperar.

JOVES AGRICULTORS

També està d'enhorabona en Jaume Bauçà Miralles, el qual ha estat elegit com el representant dels joves agricultors per part de la Comunitat Autònoma a F.I.M.A. de Saragossa.

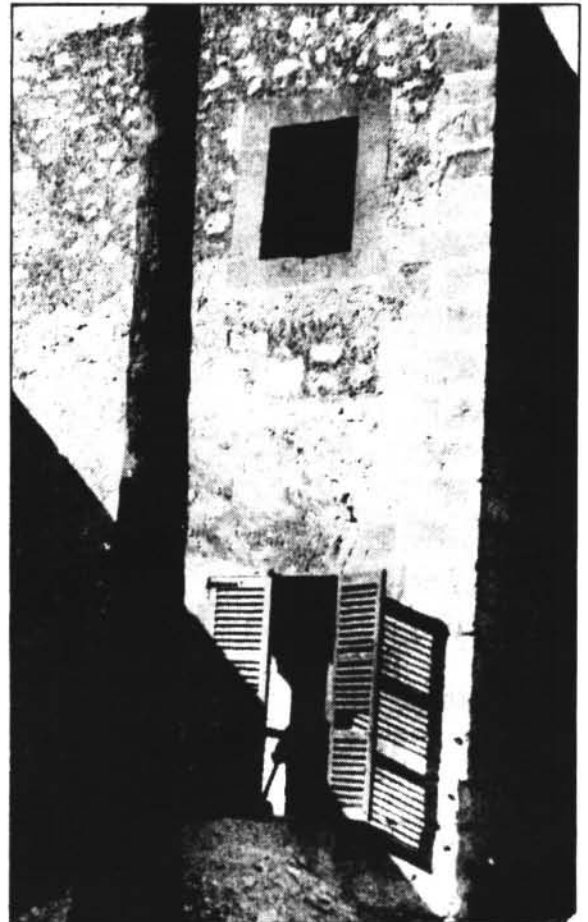
NEVADA

Feia un grapat d'anys que a Montuïri no vèiem caure tantes flòbies de neu com dia 14 de febrer. En poc temps la nostra vila va romandre ben blanca. Llàstima que duràs tan poc! La neu no va cuallar i ben aviat es va fondre.

P.A.C.

La polèmica del P.A.C. tornava sorgir dijous dia 22 de febrer. Foren unes 750 persones les qui passaren per l'Ajuntament de Montuïri amb la intenció de formular el seu desacord amb el funcionament del Punt d'Assistència Continuada de Vilafranca.

Francesca Gomila

Catalina Bauzà Arbona "Xoroia"

Va viure més de 20 anys a un cafè. Ara en fa 10 que treballa pera a la Tercera Edat i mentrestant duu un trull que li dóna vida

La seva activitat, el seu esperit inquiet i treballador, més que d'una persona de la seva edat —la tercera edat— sembla d'una allota de vinti-i-cinc o trenta anys. Sempre té entre mans algun assumpte en marxa. Volem dir que no sap estar mans plegades. Volem dir també que és una dona que es preocupa per quant passa al seu entorn i si pot ajudar als qui ho necessiten, se sent satisfeta donant de si tot quant pot.

Amb ella sempre, una cartera penjada a l'espatlla, on hi duu entre altres coses un petit bloc i un llapis, per anotar dates i recordar multitud de coses i detalls en els que està ocupada o s'ha d'ocupar. Els dilluns matí, per la plaça del nostre poble, la podem veure repartir el seu temps entre el local de la tercera edat, els bancs i un grup d'amigues que, com ella, despleguen les seves inquietuds, organitzant-se o fent plans, ja sigui en assumptes de la tercera edat o altres que afecten al bé comú.

Li agrada canviar impressions, parlar amb les persones conegudes i li manca temps per expressar allò que voldria comunicar. Sempre l'esperen feines urgents. El temps li ve molt estirat i les hores del dia són curtes per atendre totes les feines que té previstes. Damunt tot això l'entristeix sobretot que l'interpretin d'un mode equivocat quan expressa els seus sentiments. I a més de tot quant s'ha esmentat fins ara, hem de dir també que és una aficionada incansable del ball de saló. Avui, però, no tocarem aquest tema.

Dins el seu temps —dies i hores ben programades— logram fer-li un espai per estar amb ella i canviar impressions.

Amb nosaltres, idò, na Catalina Bauzà Arbona "Xoroia".

—¿Per què no ens dius si éreu molts de família a ca vostra?

—A més de mon pare i mu mare, érem tres germanes i un germà. Jo era la més jove de tots ells.

—Suposam que nasqueres a Montuiri.

—En efecte, vaig néixer a Montuiri el 20 d'agost de 1920.

—¿Quins són els records més interessants de la teva infància? ¿Podries resumir-nos allò que més sobresortí de quan eres nina?

(Ella, asseguda enfront de nosaltres, a una camilla, fa la mitja, reposa els colzes damunt el mantell i juntant les mans comença la seva història).

—Vaig néixer aquí on és avui ca "Mestre Tomeu Xorri", cap de cantó amb la plaça. En aquell temps li deien "Sa taverna de Can Xorri", perquè mon pare i mumare la varen dur durant deu o dotze anys abans que la traspassassin a l'amo en Toni Sampol. Després mon pare comprà la casa de "Ca Na Bosc" —actual cafè Can Tomeu— i també posà un cafè. Les persones de la meua edat i més velles han conegut aquest darrer com el cafè o la taverna de "Can Xorri", davant "Cas Confter". També el vàrem dur durant deu o dotze anys. Quan comprarem aquesta casa, la férem nova i la modificarem. Mon pare feia de mercader: comprava ametles, comprava i venia porcs... mens... tot quant es presentàs. També teníem una carnisseria a la petita portassa que hi ha al costat, A més, dúiem el cafè i, aferra't fort!, amb tot aquest trull que duia mon pare, no sabia llegir ni escriure; molt manco cap número; tot ho duia de cap!

En arribar aquí, na Catalina riu obertament, i de gust afegeix:

—Només coneixia els números de la seva romana.

No podem evitar el contagi de les seves rialles i ens sumam al seu humor. Però duren poc. Tots d'una es posa seriosa i continua:

—Na Joana Aina —la meua germana major— duia els comptes de la casa. Ella i jo anàvem els vespres a escola amb l'amo en Tià de "Ses Maioles", una de les persones que donaven classe els vespres. Un home que també ens donà classes els vespres fou en Joan "Collet", que va ésser batle de Montuiri. Damunt el cafè —al primer pis— hi teníem la "Societat Republicana", on hi havia una gramola que encara guard aquí, perquè era del nostre cafè. A l'escenari de l'esmentada societat hi vaig fer comèdia unes quantes vegades a les ordres del director, mestre Mateu "Matarino". Quin temps, aquells! Ah!, no me'n recordava de dir-ho: en aquest mateix local abans hi tenguérem la "Societat dets Amos".

Na Catalina ha viscut de prop un món i unes circumstàncies d'especial interès pel nostre poble i que molts de nosaltres desconexim. L'escoltam amb interès mentre el seu bon humor pren en nosaltres molt fàcilment.

—¿Quin temps fa, Catalina, que et dediques a activitats socials?

(Abans de contestar, s'informa. Té guardades infinitat de notes i les consulta. Amb una d'aquestes notes amb la mà ens contesta).

—A principis dels anys seixanta, vaig assistir a Can Tàpara a un curs de Convivències. Des de llavors començà la meua participació en l'activitat social de l'Església.

—¿Ens pots anomenar alguna de les teves amigues de joventut?

—Clar que sí! I de molt bon record! Continuem essent molt amigues. Na Francisca "Soqueta", na Maria "de sa Rectoria", na Tonina "Mianes"... (es retura un poc) i sobretot la meua gran

(Continua a la pàgina següent)

PER A LES TASQUES D'ACCIÓ SOCIAL CONSIDERA QUE LES DONES SON MÉS VOLUNTARIOSOS QUE ELS HOMES

PROPUGNA PER A UNA UNIÓ COMPLETA I PERFECTA ENTRE TOTS ELS DE LA TERCERA EDAT

"L'AVARÍCIA, L'EGOISME I L'AFANY DE PODER DE TOTS NOSALTRES ENS PORTEN MOLTS DE MALS"

(Ve de la pàgina anterior)

amiga dels anys 30, na Catalina "Badia", que morí a mitjan dels anys quaranta.

—Tornant un poc enrera, ¿ens podries dir quines activitats socials, al marge de l'Església, has desenvolupat?

—Per favor, no té importància, fèiem tot quant podíem i sabíem. Organitzàvem a vegades alguna rifa a benefici de qualche família necessitada, o també cercàvem roba usada per gent que ho havia de menester.

—¿Quin temps fa que treballes per a la tercera edat?

—Des de 1981 estic integrada com a vocal dins la tercera edat, i des de fa més de tres anys, estic dins la directiva.

—¿Què desitjaries aconseguir més? ¿Com voldries que fos l'Associació de la Tercera Edat del nostre poble?

Es ràpida en la constesta. Es diria que sabia ja quina havia de ser la pregunta.

—Lo primer de tot desitjaria que hi hagués una unió completa i perfecta entre tots. Franquesa. Que se sentin a ca seva. Tots els que són socis, que sapiguessin amb claredat com estan les coses i obligacions per part de tots d'assistir a totes les convocatòries perquè estiguessin assabentants, com he dit abans, de primera mà i així poder fer comentaris amb un bon criteri.

—¿Qui trobes que té més iniciativa en les tasques d'Acció Social dins el poble: els homes o les dones?

—Sense dubte, les dones. Són més voluntarioses. Quan persegueixen un fi, la seva dedicació és en cos i ànima. A més, tenen més sensibilitat.

—Pel que sembla, la tercera edat de Montuiri està bastant ben organitzada i funciona molt bé. ¿Què trobes que hi manca per esser més perfecta?

—Primerament, que tots els qui podem, ajudem a les tasques del club, que són moltes. En quant a altres aspectes... un bar, per exemple, com hi ha a molts

de clubs de la tercera edat d'altres pobles, on ens poguéssim veure els jubilats més sovint i passem gust d'estar junts. Un lloc per això, molt indicat i que fa molt de temps que en parlem, seria la part de darrera del nostre centre de damunt els graons (1).

—¿Què significa per a tu un nou dia?

Na Catalina es concentra i malgrat que té els ulls dirigits cap a nosaltres, no ens mira; contesta en to més baix.

—Es una llum nova que em dona vida. I don gràcies a Déu per això. A més, jo estic malalta, però necessit pel meu mode d'esser, molta activitat i desig saber i veure que la gent, les persones, estan bé i que hi ha entre nosaltres una estimació fraternal.

El qui fa l'entrevista no alça el cap. Continua prenent notes, però la resposta li ha cridat l'atenció.

—Digues-me, Catalina, ¿què faries si no tenguessis les ocupacions de la tercera edat i les altres activitats a les que estàs entregada? ¿Amb què supliries el seu manament?

—Mira, seguiria les normes que em va ensenyar mumare: visitar malalts i vells; ajudar a tothom.

—Per últim: Sortint de l'ambient del nostre poble i dirigint la mirada més enfora, més enllà de l'horitzó. Ara que una guerra cruel, com totes les guerres, assota el Golf Pèrsic, ¿com t'agradaria

que fos la humanitat? ¿Qui li sobra i què li manca a la nostra societat?

La nostra interlocutora s'ha posat molt seriosa. Ens mira i ens contesta d'un mode pausat.

—L'avarícia i l'egoisme de les persones, de tots nosaltres, l'afany de poder, ens porta molts de mals. Entre ells, les guerres. Qui ho paga són els innocents. Nosaltres poques coses podem fer davant els esdeveniments que torturen el món. Però sí, qualche cosa podem. Cada qual a la seva manera ha de fer lo possible perquè la pau estigui en nosaltres i entre nosaltres. L'estimació fraternal és lo que hem de practicar. Tot quant hem dit es pot dur a terme amb bona voluntat. Si aquest seny del que tant parlem, existís, no existirien les guerres.

Deixam na Catalina perquè ja estan per ella. A més, ha d'anar a no sabem quants de llocs on hi té assumptes que l'esperen. Aquest trull li dona vida, com hem dit abans. Volem deixar constància, però, que cada entrevista que feim, és un món nou que descobrim, on no hi manquen sorpreses molt agradables.

Miquel Martorell Arbona

(1) Aquí na Catalina fa referència a un tema moltes vegades tractat per la junta directiva de la tercera edat. Precisament, a les darreres reunions que té cada dilluns, la directiva abans citada, al seu local, encapçalades sempre pel seu president, es toca altra volta el tema, assenyalant que només manca entregar als propietaris (l'església, en aquest cas) els darrers informes, perquè s'aconsegueixi el permís per muntar el bar.

Era a Montuiri el passat 30 de novembre quan el president de l'Associació de la Premsa Forana de Mallorca presentava el Conseller de Sanitat, Oliver Capó, el qual oferí una explicació dels P.A.C. i el seu funcionament Ara, però, tres mesos després, 800 montuïrers acaben de rebutjar formalment aquest nou sistema de sanitat.

Petra Juan Socias, l'Assistent Social

Espera que a Montuïri hi hagi un programa de vivendes de protecció pública

La tasca d'una assistenta social és necessària a Montuïri pel que es desprèn de la xerrada que tenguérem amb na Petra Juan Socias, una allota que traspuja joventut i simpatia, a qui entrevistam conscient del seu deure i responsable d'aquesta labor dins el nostre poble. És casada, d'Algaida, de manco de 30 anys, amb un fill i des de fa poc més d'un any ocupa el càrrec d'Assistent Social a Montuïri.

—A més d'aquí, ¿treballes a altres pobles?

—Sí; a Algaida i a Sant Joan i fins al juny del 90 feia feina als sis pobles de la Mancomunitat, és a dir, a més dels tres citats, a Ariany, Petra i Vilafranca, però a partir d'enguany sols els dits.

—¿Coneixes Montuïri i la seva gent?

—Amb qui tenc més contacte és amb el grup d'Acció Social de la Parròquia, si bé en tenc també amb el President de l'Associació de la Tercera Edat, en Rafel Socias, amb l'escola i els mestres, amb l'A.T.S. i també amb la gent que ve al despatx.

—¿Quina impressió tens del poble pel que fa a la tasca d'assistència social?

—He trobat molt bona col.laboració amb els grups amb els quals em relacion. Potser alguns temes encara no acabin d'estar clars, però hi ha bona voluntat per entendre'ns. Ara, per exemple, hem fet feina amb el servei d'ajuda a domicili; el qual, per cert, ha canviat un poc d'així com es desenvolupava abans, i la gent ja comença a entendre-ho.

—¿Et sens compresa? O més concret encara: ¿Consideres que la gent comprèn la teva labor?

—Consider que sí, parlant de la gent que fa feina dins el món social. Trob bastant col.laboració i recolzament.

—Quan, per exemple, ve una persona a exposar el seu cas, la seva problemàtica, les necessitats que té, ¿què passa?

—Depèn de cada cas concret. Si es tracta de fer tràmits per a una pensió o cosa semblant, se'ls hi fa. Quan és un cas més complex, tractam de fer una feina conjunta i el consideram. Si neces-

sita una ajuda, l'Ajuntament també col.labora. I si ve el cas, tant per part de la Mancomunitat com del C.I.M., també podem comptar amb l'ajuda. Cal dir, de pas, que amb l'Ajuntament sempre he trobat col.laboració.

—¿I si el cas és molt complicat?

—En aquestes circumstàncies, des de Manacor ens ajuden i recolzen.

—Per tant, es pot considerar positiva la teva tasca.

—La meua impressió és que sí. Ara bé, tenc esperança que es pot millorar.

—Has parlat, per damunt, del servei d'ajuda domiciliària. Creim convenient parlar-ne més extensament, dient-nos, per exemple, l'abast de la situació actual.

—En un principi, abans d'incorporar-me aquí, aquest servei estava orientat de cara a la Tercera Edat i era més una tasca de neteja de la casa i coses semblants. Ara ha canviat un poc, encara que no substancialment: es va més a l'atenció personal que a la part de la casa.

—¿Com podries resumir aquestes atencions personals?

—Sempre que sia necessari, acompanyament, ajuda a aixecar-se, a vestir-se, a menjar, higiene personal, gestions fora de casa, control de medicaments, petites cures, recolzament psicològic i altres per l'estil.

—¿O sia que l'ajuda a la casa queda en segon lloc?

—No és aquesta la tasca primordial del servei domiciliari, si bé també s'hi inclou. En alguns casos, fer el llit, anar a comprar, preparar el menjar, neteja de casa i de la roba, una educació en l'economia domèstica, en l'auto-organització familiar...

—¿Quantes persones són ateses a Montuïri?

—Persones amb dificultats minusvàlides, 4, o sia que van amb cadires de rodes, a qui es va a aixecar, les duen a passejar... i tot quant necessitin. Més sis persones majors molt totes soles o amb dificultats per a sobreviure i que difícilment es poden valer d'elles mateixes... que no tenen família i viuen en soledat. Una altra persona d'uns 50 anys, minusvàlida, que si bé no va amb cadira de rodes, però sí se li ajuda en les tasques diàries que a ella li suposen una greu dificultat. O sia que serien cinc minusvàlids.

—¿Es mira la part econòmica, o sia si les persones que reben el servei tenen recursos?

—La part econòmica és un apartat més, ja que el servei és públic i com a públic hi té dret tothom, tant si poden com si no poden. Ara bé, a l'hora de donar prioritats puntua com una cosa més però no sols puntua la part econòmica, ja que, repetesc, com a servei públic, tothom hi té dret. Així ho especifica el reglament publicat per la Mancomunitat des Pla.

—¿Quantes hores s'han de dedicar a aquest servei?

—El nombre d'hores pot variar segons les circumstàncies personals o socials dels usuaris, o ja bé per les necessitats del servei, disponibilitat d'horaris, baixes... i fins i tot es podrà suspendre temporalment o definitivament si arriba el cas; si bé abans es notificaria a l'usuari. A alguns s'hi va una hora setmanal, a altres una hora i mitja, a altres dos pics per setmana... depèn de la situació i necessitats. Fins i tot es pot donar el cas d'haver començat amb moltes

(Continua a la pàgina següent)

(Ve de la pàgina anterior)

hores i poc a poc haver-les disminuïdes perquè ja s'ha recuperat el necessitat.

—¿Puntuen altres aspectes a l'hora de prestar el servei?

—Com que les disponibilitats són limitades, a l'hora de prestar el servei té en compte l'ajuda que rep de la família, la capacitat d'autonomia i altres.

—Aquest servei, una vegada començat, ¿és per a sempre?

—El servei d'ajuda no és permanent, es revisa cada cert temps i si hi ha un canvi de situació, pot suspendre's. Cada mes feim un seguiment a través de les treballadores familiars o d'una visita a domicili, i si un moment donat canvia la situació, podria suspendre's. Per exemple, si una persona ha estat operada i abans no podia valer-se d'ella mateixa i ara sí, no hi ha perquè continuar.

—¿Quantes persones en total reben el servei domiciliari a Montuïri?

—Setze. Abans eren 18, però recentment hi ha hagut dos morts.

—¿Quantes persones hi fan feina?

—Dues treballadores i l'Assistent Social

—Per tenir accés a aquest servei, ¿com s'han d'arreglar?

—La gent ha de venir a fer la sol·licitud al Servei Social, a la mateixa Casa de la Vila. Hi som el dilluns matí de 9 a 1. Es fa la petició, posteriorment s'estudia el cas i es considera la necessitat de prestar-li el servei.

—¿Està limitat?

—De moment, no. Ara bé, si ens trobàssim que estigués col·lapsat prendríem les mesures adients.

—Passant ara a un altre aspecte, et comentaré que a la revista "Alimara" del mes d'octubre passat, dels serveis Socials del C.I.M., es parlava d'una "mala gestió municipal". ¿A què es referia això?

(Abans de contestar, l'Assistent Social, entre un semblant d'admiració o de desconeixement de tal afirmació, no s'atrevia a contestar, fins i tot arribà a dir)

—Per escriure això abans han de

"L'any 89 es parlà d'una mala gestió municipal"

"El servei d'ajuda domiciliària no és permanent"

"Certes vivendes antigues romanen en estat ruïnós"

saber la situació.

(Per això tornam insistir)

—¿A què es deu aquesta afirmació?

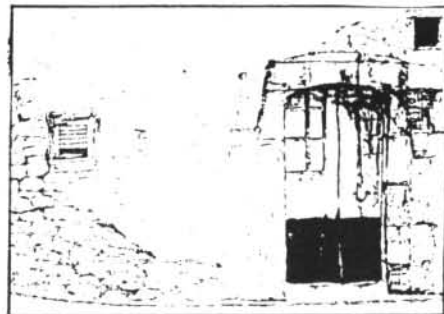
—Això no és fet meu (contesta al cap d'una estona). Jo m'imagin que es referia un poc a que quan ho varen preparar, l'any 1989, es va mirar quina era la situació de cada poble: a uns, a través de la parròquia; a uns altres, d'una altra entitat i a Montuïri possiblement a través del Patronat. I com que aleshores es feia molta neteja de casa i tota vegada que la filosofia ja ha canviat un poc, com he dit abans, hem de pensar, per tant, que es féu tenint en compte la prospecció realitzada l'any 89. Per altra part, aquell any, nosaltres no érem aquí. La companya que ho féu en aquells moments, devia tenir les seves raons per considerar que hi havia una mala gestió. Nosaltres ho ignoram totalment i absolutament.

—¿Quines gestions vàreu fer?

—Les gestions que nosaltres férem —es refereix a les dues assistents socials de la Mancomunitat— foren les d'aconseguir que el servei passàs a la mateixa Mancomunitat; com així s'ha fet. Actualment el servei ja no depèn de l'Ajuntament de Montuïri, si bé s'han respectat les dues persones que aquí treballaven. Assistiren al curset que es va donar per a totes les treballadores de la Mancomunitat, a fi que poguessin ingressar en plantilla. Ara, a partir de 1991, elles mateixes, capacitades —perquè han tengut un curset de tres mesos que es va donar a Montuïri—, després de superar les proves de l'oposició, han passat a ser de la Mancomunitat.

—¿Quina és l'opinió que té na Petra del funcionament del servei del menjador del Patronat?

—Des dels serveis de la Mancomunitat puc dir que és un tema que duren durant l'any 1991 i sabrem exactament

com funciona. Ara com ara no m'hi he ficat. Ho duu el Patronat, sembla que la gent n'està satisfeta, però és un tema sobre el que hi tomarem fer feina, com amb el servei d'ajuda domiciliària, el qual ha passat a ser de la Mancomunitat, amb un procés previ, si bé encara està molt a l'aire el fer menjadors mancomunats.

—¿Heu rebut queixes sobre el P.A.C?

—No n'he rebudes, si bé em consta que hi ha gent de n'està contenta i altres que es queixen. El col·lectiu de la Tercera Edat sembla que està queixós, perquè a lo millor no tendran cotxe per anar a Vilafranca.

—¿Com teniu planificat el vostre servei d'assistència social a Montuïri?

—El dilluns, de les 9 a la una i mitja atenem la gent; de la una i mitja a les dues i mitja, feim expedients. Estam en contacte amb els grups citats. Ara elaboram els programes que es duran a terme el 91 a nivell de Mancomunitat. El 90 férem el programa d'ajuda domiciliària, el d'alcoholisme i una prospecció a la Tercera Edat. Un dia d'aquests estarà fet el del 91 i la memòria del 90. A més, per a Montuïri segurament que hi haurà un programa de vivendes de protecció pública, que s'han de construir. També s'han de concretar els temes de la residència i el de la guarderia infantil.

—Ja per acabar, ¿has trobat alguna problemàtica especial a Montuïri, que el distinguesqui dels altres pobles?

—La problemàtica de la vivenda, i concretament la mala condició de certes vivendes antigues, que estan en estat ruïnós o que no disposen dels serveis mínims, com poden esser manca de serveis higiènics... i viuen en una situació de risc. Esperam, però, que aquestes deficiències prest se solucionaran.

Onofre Arbona

Gabriel Cerdà Miralles "Rupit"

MARGER, AUTODIDACTE, ALS 76 ANYS ENCARA CONTINUA FENT MARGES

Ja fa un any i mig, era amb motiu d'inaugurar-se l'antic camí de Son Marroig, a Sòller, entre Valldemossa i Deià, un camí abans esbucacat del tot, quan reberen la visita del President del Consell Insular, Joan Verger, acompanyat d'altres personalitats. Aleshores, a aquella vall ja s'havia instal·lada una escola de margers, la qual, posteriorment, passà a dependre del C.I.M.

Amb aquest motiu es va retre homenatge a aquelles persones d'edat que havien exercit l'ofici de margers, entre els quals s'hi trobava un montuïrer, en Gabriel Cerdà Miralles, "Rupit". Un home de 76 anys, autodidacte, que encara ara continua fent marges dins i fora del nostre terme. Un ofici quasi oblidat que per ara no es perdrà, perquè un bon grapat d'al.lots joves, amb interès, continua la tasca de fer "paret seca" amb pedra viva.

—Vaig tenir el fill d'en Sebastià "Xigala". —comença dient-nos—, al qual vaig donar "quatre instruccions". Després els alumnes de l'Escola de Margers vengueren a veure el que havia fet en el Santuari de Gràcia i seguidament els vaig conduir a la meua caseta del terme de Montuïri, feta tota de pedra. I romangueren astorats.

—¿Sols vengueren per observar?

—No; també varen venir per contrastar el treball de marges de muntanya i del pla. I més envant tornaren a cercar-me perquè els presentàs el treball del pla.

—Sabem que us feren una festa. ¿Quan fou?

—Era exactament el 14 de juliol de 1989. Aquell dia m'entregaren un diploma que guard amb molta estimació.

—¿Quan aprenguéreu a fer marges?

—Devia esser devers els anys 42 ò 43 quan m'hi vaig posar en "sèrio".

—¿Qui us en va ensenyar?

—En vaig aprendre tot sol.

—¿No heu tengut cap mestre mai?

—Ningú, mai. Tot sol. Això sí, puc agrair a l'amo en Gabriel Moragues (vell), ja mort, les bones indicacions. Un dia em digué: Tu tens idea; hala, vengna, aquí, paret. A lo millor em va tenir dos anys aixecant esbaldrecs i fent parets, devers Can Moragues. I així vaig seguir.

—Bé, bé, ¿des de quan en sabeu?

—Quan n'he sabut bé ha estat a partir de l'any 70 cap a aquesta banda, o sia a partir dels meus 56 anys. Abans feia parets, però simultaniava amb el conreu.

GABRIEL CERDÀ MIRALLES, GUARDONAT

Per la seva dedicació i tasca rebé un diploma del Consell Insular

Ara bé, des d'aquesta data m'hi dedic de valent.

—Abans de l'any 70, ¿què fèieu?

—Feia de conrador. Sols em podia dedicar a fer de marger una petita temporada cada any.

—Si us haguessin demanat quina era la vostra professió abans del 70, ¿què haguéssiu dit?

—Hagués dit conrador. Sols feia una paret aquí i una altra allà.

—I aquesta casa que teniu de paret de pedra, ¿què?

—Diuen que és una cosa extraordinària, si bé jo crec que li donen més importància que no té. Està en el Puig de Pola, cap a Son Sastre, per la "Pedra des Peix", anant cap a Randa. Ja li deien "Sa caseta de Cas Rupit". Tota és de pedra, fins i tot els arcs. I sense gens de ciment.

(Després de pensar una estona, continua).

—Quan viagi anar al servei militar

vaig poder tenir molt de "bo", per saber fer marges. Per aquest motiu em passaren a "Sementals", i allà vaig estar molt bé.

—A Montuïri, ¿hi ha molts de marges fets vostros?

—Així mateix. Tot quant hi ha a Alcoraia Nou, és dels primers anys, quan ens casàrem. La meua dona em feia costat. Aquell revolt, devora el Molí de Can Rigo, també és fet meu, fa uns deu anys. En el torrent de Sa Cova, cap al pont, la paret del camí vell del Puig de Sant Miquel, per amunt, tot és fet meu i de l'amo en Toni "Carrió"; ell era el mestre.

—¿Encara en feis?

—Des que vaig tenir 56 anys i fins ara, i encara no m'he aturat i en tenc 76, hi vaig cada dia. Em vénen a cercar, si no, no hi aniria.

—¿També en féreu a Gràcia?

—Sí; tot això de Gràcia —es refereix als marges del Santuari— és fet meu. En-

(Continua a la pàgina següent)

L'AMO EN BIEL "RUPIT" HA TENGUT UN PARELL D'ENCONTRADES FORTES QUE HAURIEN POGUT ESSER GREUS

(Ve de la pàgina anterior)

cap hi vaig. Des de les barreres cap al mirador i cap allà.

-¿Què diríeu vós mateix, dels vostres marges?

-Si he de dir una cosa és que encara que hi hagi hagut torrentades, no he vist

cap paret feta meva que s'hagi esbaldregada. Crec que es deu a saber-la encaixar bé.

-Heu parlat abans del fill d'en Sebastià "Xigala". ¿Què podeu dir d'ell?

-Li feia veure com havia de col·locar les pedres, li donava instruccions, l'ensenyava... Un dia en va dir: "He après més amb vos en trenta dies, que allà en un any".

-¿Això deu tenir qualche secret?

-Quan un fa marge i col·loca una pedra, ja ha de tenir en compte la que ve, ha de fer el jaç per a ella... això és el secret d'un bon marger.

-A Montuïri, ¿qualcú més en sap?

-Sí; n'hi ha alguns, i un parell, no molts, que n'aprenen.

-¿N'hi ha que han destacat?

-La paret, pujant a la Plaça Vella, si no m'equivoc, és feta del padrí de l'amo en Biel "Titina". Per altra part deien que l'amo en Nofre "Rua" era el parededor més bo de Montuïri.

-La pedra viva, ¿sempre és igual?

-Que va! Hi ha pedra viva molt mala d'anar entorn, i aquesta és ben bona. Altra, en carvi, fluixa, que fa molt bon treballar, no serà de tanta durada:

aquesta quasi és igual que manejar un marès, i amb ella pots fer tot quant vols.

-I accidents, ¿n'heu tenguts?

-He tengut un parell d'encontrades molt fortes, accidents que haguessin pogut esser greus. Ara bé, puc dir que he tengut molta sort.

Onofre Arbona

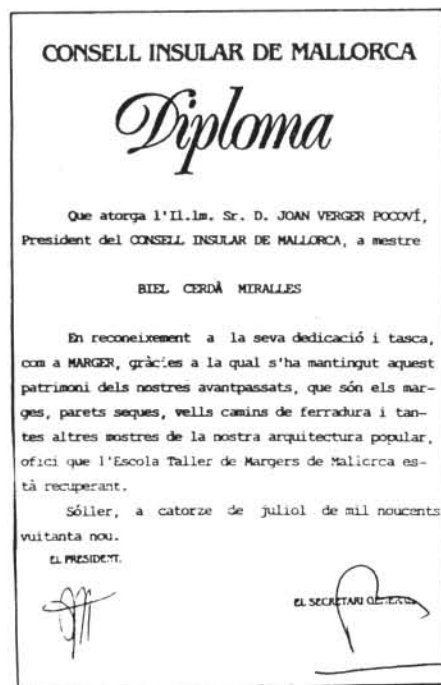
El mateix Biel "Rupit" a l'homenatge que se li va retre a Sóller el 14 de juliol de 1989, després d'haver rebut el diploma, digué aquesta glosa:

DESPEDIDA

Tenc una gran alegria de veure es treball que es fa. I que tots pogueu triomfar de veres, de cor, ho voldria i Mallorca seguiria amb parets d'artesanía que és lo més guapo que hi ha.

I vos don sa despedida d'un cas que no té remei. Jo treball sense veure-hi quasi a's final de sa vida; de voltros, de tots, voldria que lluiteu amb valentia: dins Mallorca es trobaria es fruit de s'artesanía apoiada pes Consell.

Gabriel Cerdà Miralles "Rupit"

Reproducció del diploma que rebé l'amo en Biel "Rupit" el 14 de juliol de 1989 i que conserva amb molta estimació

MUEBLES BAUZA® S.A.

EXPOSICIÓ

Carrer Major, 22

Telèfon 55 03 50

Apartat de Correus núm. 106

07500 - MANACOR

(MALLORCA)

SUCCINTA HISTÒRIA DEL FUTBOL MONTUÏRER - III

Primera temporada oficial del Montuïri

Una altra data important per al C.D. Montuïri és la de l'inici de la primera temporada en competició oficial. Naturalment començaren a III categoria regional i fou el diumenge 13 d'octubre de 1946.

Ja estava constituïda la nova directiva encapçalada com a president per don Joan Ferrando Gallard, Joan Sampol de vicepresident, Joan Mateu Oliver de Secretari, Mateu Miralles Jordà de tresorer i Josep Esteve, Gaspar Oliver, Francesc Ginard, Joan Verger Socias, Mateu Jordà, Antoni Sampol, Gabriel Ferrer, Antoni Verger Garau, Damià Aloy i Rafel Socias com a vocals.

En Mateu Jordà "Confiter", que abans del Moviment havia jugat amb l'equip dels republicans, fou convidat, amb el beneplàcit dels jugadors perquè fos l'entrenador. L'anaren a cercar i el mateix Joan Ferrando el va convèncer; i durant un parell d'anys fou l'entrenador. És més, es pot afirmar que ell fou el primer entrenador que va tenir el Montuïri.

Més envant, com entrenador el va substituir en "Xondo", de Lluçmajor, un home casat amb una mestra que exercia a Montuïri i venia aquí a entrenar un pic per setmana. Aquest, abans havia estat jugador del Lluçmajor.

Aquells temps previs a la participació en competicions oficials, així com els primers anys en què hi participaren, era tanta la nombrosa concurrència que assistia a presenciar els partits, que el camp d'"Es Revolt" estava cada diumenge rodejat de seguidors del Montuïri.

Els d'edat encara recorden un memorable partit de la temporada 1940-41 amb l'Algaida. Es pot dir que el va organitzar el secretari de l'Ajuntament algaidí. Però ho féu amb aquesta condició: s'havia de fer un partit a Algaida i un altre a Montuïri i els jugadors havien d'esser tots del poble respectiu. El primer partit, celebrat a Algaida, fou guanyat pels algaidins, per 4 - 1. El diumenge següent vengueren a Montuïri i aquí els guanyarem per 7 - 1. Després dit secretari no es conformava

CAMPIONS DE III REGIONAL.- TEMPORADA 1946 - 47

Drets: Mateu "Confiter" (entrenador), Miquel "Pierres", Biel Sampol, Llorenç "Queló", Felio (extern), Rafel Sampol, "Ballester". Acotats: Biel "Matxó", Miquel "Llull", Guillem "Niu", Pep Sampol i Miquel Cardell

i deia: "Els tenen gent que no és d'aquí". Com no havien d'esser d'aquí si pràcticament tots els jugadors quasi partanyien a una sola família! Si jugaven quatre "Sampols", dos "Suñers", dos "Cerdans", en "Niu", en "Queló" i en "Ballester"... Un equip íntimament compenetrat amb l'afició, degut, sobretot, a que pràcticament tots eren montuïers.

En aquells anys, quan anaven a jugar a poble extern feien els trasllats amb "sa rúbia" (nom d'una petita furgoneta) i a la tornada la gent, que estava pendent del desenllaç, ja sabia abans d'arribar a plaça el resultat. Els jugadors havien après aquesta cançó:

*"Oigo ruido de pelota,
no sé lo que será:
és el club montuïrense
que acaba de ganar."
(o "que acaba de empatar").*

Naturalment, quan perdien, no cantaven. Això ho deia tot.

INICI DE LA TEMPORADA

La primera temporada oficial del Montuïri (1946-47) no podia anar millor. Fou curta. Havia començat el 13 d'octubre del 46 i acabà el dos de gener següent. El Montuïri es proclamà campió de III regional. Dels 14 partits disputats, els nostres en guanyaren 10, n'empataren 2 i en perderen altres 2. Marcaren 38 gols i sols en reberen 19. Obtingueren per tant 22 punts. El segon

fou el Santanyí i el tercer el Porreres, ambdós amb 4 punts manco.

Els jugadors fitxats aquesta primera temporada eren: Llorenç Miralles "Queló", Jaume Mayol "Matxo", Bartomeu Moll "Serra", Miquel Cardell, Tomàs Noguera, Joan Miralles "Costa", Joan Mas "Comelles", Josep Sampol, Gabriel Sampol, Sebastià Pocoví "Serena", Joan Mas Verger "Ballester", Joan Noguera, Miquel Gomila "Llull", Guillem Miralles "Niu", Jaume Miralles "Costa", Miquel Miralles "Pierres", Pere Sampol, Emili Morey, Gabriel Mayol "Matxó" i Rafel Sampol. L'entrenador, com hem dit abans, era en Mateu Jordà "Confiter".

L'alineació que es podia considerar titular era aquesta: G. Sampol (porter); "Queló" i Noguera (defenses); Mayol, R. Sampol i "Ballester" (mitjos); Gomila, P. Sampol, "Niu", J. Sampol i Cardell (davanters).

Encara qualcú recorda que a en "Niu" li deien "el Mijares mallorquí".

El títol de campions fou homenatjat amb un partit entre aquests i els veterans, sense àrbitre, i un dinar en el Puig. Hi assistiren, a més de jugadors i directiva, el President de la Federació Balear, Ginart, i els periodistes "Rat" i "Juanet", els quals s'havien desplaçat a Montuïri amb tren.

(Continuarà)
Nofoe Arbona

Maria Bel González Pintenyo

Creu interessants els estudis de psicologia que als 18 anys ha començat

LI AGRADA DESCOBRIR ELS HÀBITS, LES FÒBIES... DE LA GENT I TAMBÉ ELS EXPERIMENTS I L'AMBIENT DEL BAR

Na Maria Bel González Pintenyo, una al·lota montuïrera de 18 anys, ha començat aquest curs els estudis de la carrera de psicologia. Mitjançant el que ens contesta podem descobrir les inquietuds que afloren en ella, les preocupacions que l'absorbeixen i fins i tot es destria com aquests estudis la poden omplir el dia de demà dels sabers que li obriran pas a la vida.

—Maria Bel: sabem que estudies psicologia i que has començat ara a cursar la carrera. Però, ¿on estudies i quants d'anys dura?

—Estudii a la Universitat de les Illes Balears i dura cinc anys.

—¿Per què et decidires per aquesta matèria?

—Perquè la psicologia és un tema molt interessant, que sempre m'ha cridat l'atenció.

—¿És així com esperaves?

—Mès o manco, sí, encara que en el primer curs sentim moltes conferències i les classes són teòriques.

—¿Quantes assignatures teniu?

—Cinc: Filosofia, Metodologia de la Ciència, Introducció a la Pedagogia, Psicologia general i Estadística. Les més fortes són les tres darreres.

—¿Quin ambient es respira dins la universitat?

—És bastant agradable; no hi ha massa gent que només hi vagi per passar el temps.

—¿Has pogut estudiar allò que realment volies?

—Sí; encara que també m'ha gués agradat estudiar Periodisme.

—De no fer això, ¿què faries?

—Segurament hauria estudiat una altra carrera, com periodisme o filologia castellana.

—¿Penses que es pot treballar i estudiar al mateix temps?

—Sí; encara que és un poc difícil, perquè la feina et pot restar hores d'estudi, encara que hi hagi molta gent que ho faci així.

—¿Dediques moltes hores a l'estudi?

—Bastants; però no em faria cap mal dedicar-n'hi un parell més. Sempre em pos a estudiar quan ja manquen pocs dies per a l'examen.

—En acabar, ¿què t'agradaria fer?

—Fer feina relacionada amb la psicologia, sobretot a la part social.

—¿Quines són les possibilitats de feina?

—Bastant reduïdes. Estadísticament es tarden cinc anys com a mínim per trobar la primera feina relacionada amb psicologia.

—¿Elegires uns estudis amb futur o una carrera que t'agradava?

—Una carrera que m'agradàs.

—Dels estudis, ¿què és el que

més i el que manco t'agrada?

—El que més m'agrada és estudiar, descobrir els hàbits, les fòbies etc. de la gent, els experiments i l'ambient del bar. I el que manco, l'assignatura "Metodologia de la Ciència".

—Per poder ingressar a la Universitat, ¿quins estudis tenies?

—Una vegada acabada l'E.G.B. en el Col·legi de Montuïri, vaig estudiar B.U.P. i C.O.U. a l'Institut "Maria Antònia Salvà" de Lluçmajor. Finalment vaig haver d'aprovar la selectivitat.

—Has dit que aquesta carrera t'agrada. ¿La recomanaries?

—Sí; perquè la consider molt interessant.

—Des de petita, ¿volies estudiar això?

—No. Només fa quatre anys que em vaig interessar per la psicologia.

—¿Consideres que per accedir-hi tenies una bona base?

—Sí. Fins ara només he tengut problemes amb l'estadística, perquè feia dos anys que no estudiava matemàtiques.

—El desplaçament a Ciutat, ¿és un problema?

—En un principi, sí; ara ja no.

—¿Has demanat beca?

—Sí.

—¿Què diries als teus companys i als nostres lectors?

—Que és una carrera que m'agrada molt i la consider molt interessant. I al mateix temps ajuda a comprendre millor algunes coses que fa la gent. Crec que a vegades aniria molt bé que determinades persones tenguessin un millor comportament.

Maria Cerdà

EL IV CONCURS LITERARI AUCA DE L'ESCOLA *Pels alumnes de vuitè*

EDIFICI

L'escola dona la benvinguda
a tota la gent sempre aguda.

Té un pati gran
que mideix més d'un palm.

A l'escola hi ha una biblioteca
que sempre està oberta.

El pati no està ben conservat
perquè està massa usat.

L'escola té dos pisos
i un parell de passadissos.

L'escola és molt bonica
encara que bastant antiga.

L'escola de Montuïri
és blanca com un lliri.

L'escola es manté bé
per no fer mal paper.

Un poc vella sí que ho és
però no hi podem fer res.

Tenim un gimnàs i un taller
per passar-nos-ho bé.

A l'escola hi ha una granja
que en ploure sempre hi raja.

Unes porteries noves han construït
per als al.lots fer bons partits.

A l'escola hi veig les amigues,
però també moltes formigues.

A l'escola tenim na Cati,
que tot el dia va pel pati.

Al costat hi ha la matança
on tot el dia fan dansa.

HISTÒRIA

Fou el 34 quan es decidí
una escola construir.

En el trenta-cinc es va inaugurar
i ningú del poble hi fa falta.

L'escola va ser inaugurada
amb una gran festada.

D'anys, ja en té una cinquantena
i s'aguanta com una patena.

NOM

En Joan Mas i Verd fou el seu promotor
i aquest nom posaren en el seu honor.

Pel nom no hi hagué molt per discutir
perquè Joan Mas i Verd van escollir.

ASSIGNATURES

L'assignatura matemàtica
necessita molta pràctica

En els llibres
lletres i xifres.

Les matemàtiques
són simpàtiques.

Sa religió
és s'assignatura millor.

Els de vuitè són bons manejadors
dels nous ordinadors.

A l'escola tenim ordinadors,
per aprendre divertint-nos.

ALUMNES

Molts d'al.lots hi han passat
però no tots han aprovat.

Riuen ses al.lotes
en veure ses bones notes.

Ningú es pot aixecar
per a l'escola anar.

Cada alumne de vuitè
d'estudiar n'està ple.

Els alumnes que queden a dinar
al migdia no se'n poden anar.

Els alumnes que van a vuitè
són pocs comparats amb els de setè.

Els alumnes de quart
sempre arriben tard.

Hi ha alumnes carabassots,
però al cap i a la fi són bons al.lots.

Na Francisca sempre arriba puntual,
perquè a casa és molt formal.

VIATGE

Per Pasqua hem d'anar al viatge,
però abans hem de comprar el passatge.

De viatge d'estudis hem d'anar,
i no hi haurà temps d'estudiar.

MESTRES

Els mestres de Montuïri
són de l'any tituriri.

Per l'escola han passat tants de professors
que és difícil anomenar-los.

Els professors ensenyen
coses que ens avorreixen.

Alguns mestres tant ens renyen
que moltes vegades ens maregen.

Cada mestre té el seu caràcter
i cada un ha d'aguantar el seu defecte.

Si el mestre veu que no has fet el català,
jo bé t'assegur que t'esclafarà.

I del mestre d'anglès
¿què en podem dir d'ell?
Doncs que posa tants d'exercicis
que et quedes sense cervell.

I la mestra de castellà,
que és la dona de l'artista,
tampoc amb els exercicis
no té molt bona vista.

És una escola tipus camp de concentració,
amb una gimnàsia que ens tortura el potó.

Un bon rodolí he de cercar
perquè el mestre em pugui alabar.

I és el tutor de vuitè
un mestre bastant extrany
però no m'hi aficaré
perquè el tenc aquest any.

MENJADOR

La cuinera fa menjar
perquè els al.lots puguin dinar.

L'escola té un hivernacle natural
per fer el menjador més comercial.

De l'escola la cuinera
és la dona més fanera;
fa menjar per dos-cents
i mos té a tots contents.

La cuinera fa un dinar
que sempre pot anar.

Nota: Intencionadament hem omitit els noms dels autors de les diferents estrofes d'aquesta auca, perquè pràcticament hi han participat tots els alumnes de 8è. del Col.legi.

Pere Sampol Cerdà "Sampol"

Fou el fundador i primer director de l'actual banda de música

Un dels montuïrers que per haver despuntat es mereix l'honor d'esser inclòs dins aquesta secció és en Pere Sampol Cerdà, una persona que quan era jove tengué l'audàcia de cercar un grapat d'amics seus —a principis d'aquest segle, devers l'any 5, músics ells—, amb els quals organitzaren la banda de música que encara avui persisteix.

Era fill d'en Tomeu Sampol i de na Maria Antònia Cerdà, i nasqué el primer de juliol de 1881. Més endavant es va casar amb na Jerònia Cerdà Miralles "Badia" i tengueren deu fills, dels quals encara viuen en Pere, Josep, Gabriel, Rafel, Antònia, Jerònia i Sebastiana.

Quan era nin tengué la ventura d'anar a escola amb el mestre Porcel (1), un gran educador que també va deixar petjada entre els seus alumnes, com ho testificà aquest Pere Sampol, entre altres.

Deixada l'escola començà a fer feina a la fusteria que el seu pare tenia a plaça, concretament allà on és ara Ca Na Jerònia Sampol, néta seva. En aquesta fusteria hi "empataven la xerrada" molts dels nombrosos capellans que aleshores hi havia a la vila, entre ells el rector Homar, qui més envant fou Vicari General de la Diòcesi.

Un bon dia en Pere se'n donà que hi havia uns exàmens per a secretari de jutjat, i ell, confiant en el seu bagatge cultural i en la preparació immediata que féu, s'hi presentà i guanyà plaça, i al cap de poc temps fou nomenat secretari del jutjat municipal de Montuïri.

Diguem però, que quan ell era petit, a la vila hi havia una banda de música que dirigia en Rafel "Escolà" (2), si bé, als darrers anys del segle passat es va desfer degut a que un grapat de músics havien mort, altres havien tornat vells i els que restaven no eren suficients. Fou a principis d'aquest segle quan en Pere Sampol ginyà un grapat de joves, i entre aquests i alguns dels qui restaven vius de l'antiga banda, va constituir la que avui es pot dir l'actual banda de música, ja que des de llavors ençà ha tenguut continuïtat, i de la qual en fou el primer director. Eren quasi una vintena, entre ells 4 ò 5 "Sampols", en Sion "Escolà", en Rafel "Serera", en Miquel "Rua", en

Pere Sampol amb el cornetí a principis de segle, quan es formava l'actual banda
Ventura "Negre", un "Soldadet", mestre "Putxo", en "Gallet", en "Carranxo", en Pau "Llucio" i altres. Ell havia començat tocant el cornetí i acabà sonant el bombardí. Encara no hi havia saxofons, però sí trompes, baixos, clarinets... Totd'una tocaven a totes les festes de l'església de Montuïri i més envant anaren a les festes de pobles veïnats, com Sant Joan, Sineu, Lloret, Algaida... Aquesta banda era coneguda per sa música "dels conservadors" i també per sa música "del cel". I al cap de poc temps n'hi hagué una altra, anomenada "des Ferrandos", o "Liberals" o "de l'infern", si bé no fou de molta durada, ja que al cap de pocs anys s'uniren i sols en va subsistir una, de la qual, durant una quarentena d'anys continuà essent-ne director en Pere Sampol.

Aquí no podem deixar d'esmentar aquells dos viatges setmanals, en bicicleta, que feien ell i alguns més a Manacor, per assistir a les classes que donava el director de la banda de música "Mestre Lluïset".

Seria als voltants dels anys 20 quan es féu càrrec de la secretaria del jutjat de Montuïri, càrrec que va ocupar aproximadament fins a l'any 1942, en què fou nomenat secretari del jutjat comarcal de Pollença. I allà se n'hi anà amb dues filles —na Sebastiana i n'Antònia— mentre la seva dona i els altres fills quedaven a Montuïri. A Pollença visqué en el carrer Calvari, veïnat del pintor Roch Minué, amb el qual tramà tan bona amistat que fins i tot li regalà dos quadres. Degut a aquesta absència es veié obligat a cessar com a director de la banda.

Tres anys després, es produí vacant en el jutjat comarcal d'Inca i allà se n'anà a ocupar la secretaria, ja que era el qui tenia més mèrits entre els sol.licitants. I aquí hi romangué amb n'Antònia fins a la seva jubilació, el 30 de juny de 1951.

Una vegada jubilat disposà de molt de temps. Va poder gaudir llegint els seus dos autors preferits: Armando Palacio Valdés i Benito Pérez Galdós, i d'aquest degué llegir més d'una vegada els "Episodios Nacionales".

Del temps de director de la banda, cal recordar que una vegada el famós músic Torrandell vengué a Montuïri amb carruatge per escoltar-la. L'any 1929, amb motiu del centenari de la conquesta de Mallorca, la banda de música, dirigida per ell, es traslladà a Ciutat per donar un concert i tocar davant el monument al rei Jaume I que es va inaugurar a la plaça d'Espanya. I també que cada any la banda anava a la Colònia de Campos coincidint amb les festes d'allà; i hi tocaven i passaven uns dies de platja i aprofitaven per menjar peix bo a l'única fonda que hi havia, la de Can Pomar.

Quatre mesos després d'haver complert els 86 anys, dia 3 de novembre de 1967, ens deixava definitivament. La banda que ell va fundar, l'endemà, a l'enterrament, li donava el darrer adéu. (3).

Onofre Arbona

(1) Montuïri té dedicat un carrer al mestre Josep Porcel, davant les escoles.

(2) Confr. "Un Poble, un Temps" d'en Joan Miralles i Monserrat, pàg. 171.

(3) Quasi totes les dades ens les ha facilitades Pere Sampol Cerdà, fill del ressenyat.

CARTA OBERTA

Benvolguts ciutadans de Montuïri:

Voldria abans de tot presentar-me, i no només a mi, sinó també el Programa d'Educació d'Adults. El més correcte en aquest cas és demanar disculpes per no haver-ho fet abans; si així ho trobau, esper que les me concedíeu.

És veritat que quan ja fa dos anys que som per aquí és un poc tard per parlar de presentacions, però segur que alguna notícia per altres mitjans haureu tengut del que feim.

El que passa és que aquesta és la primera vegada que ens dirigim a vosaltres des d'aquesta revista tan vostra com és la BONA PAU. Només havíem acudït a ella per anunciar l'obertura del curs, de la matrícula de qualche altre curset o taller. Això no és just, calia fer alguna aportació per així conèixer-nos millor.

No pretenc anomenar-vos tots els cursos que hem fet o que actualment es duen a terme. Ja és tard. De fet el que importa és matricular-se a un curs concret

d'alfabetització, Graduat Escolar o qual-sevol taller; sinó que sapigüeu que nosaltres som aquí i tenim les portes obertes a tota la gent del poble. I si algú té ganes d'aprendre allò que no va poder pels motius que siguin, de conèixer amb la gent del poble que tal vegada sols no coneixeu, de fer alguna cosa novedosa per obrir-se nous camins... veniu i llavors sí, podrem parlar de tot allò que vos oferim.

Com ja he dit al principi, aquesta era una carta de salutació, per això no vull allargar-me massa; però és que després de dos anys de venir per aquí trobava més que necessari parlar amb tota aquella gent que encara no s'ha decidit. Però també sé que només vos falta una petita empenta per acostar-vos i entrar a for-

mar part d'aquest entramat de gent inquieta, que vol conèixer món, o simplement fer alguna cosa més que el que feim a diari. O tal vegada la nostra feina ens exigeix uns estudis que no tenim o que si els tenguéssim podríem estar més ben situats.

Ja per acabar voldria agrair a tota la gent que ha assistit o assisteix als Cursos d'Educació d'Adults, el fet d'haver-vingut i confiar en nosaltres. Esper encara conèixer molta més gent del poble i que vosaltres pogueu també conèixer-nos a nosaltres.

Vos esperam al Local Jove Es Dau, els horabaixes dels dilluns, dimecres i divendres. Fins prest.

Petra Cubells Pascual

No es tracta de la nevada d'enguany, ja que fou petita comparada amb la de 1956 quan encara hi havia els noguers damunt el graons. També fou pel mes de febrer. I encara es descria la madona de Can "Xorri" el mati de l'endemà, quan anava a missa primera.

ACTIVITATS

P

Q

R

S

U

A

A

91

Viatge a Lisboa
Edats: de 18 a 30 anys.

Ruta amb bicicleta per Alcúdia
Edats: de 14 a 18 anys.

Taller de Ceràmica Raku
Edats: de 18 a 25 Anys.

Camps de Treball
Sa Torrentera
Edats: de 18 a 22 anys.
Monestir la Real
Edats: de 18 a 22 anys.

Taller de Disseny
Edats: de 15 a 25 anys.

Informació i inscripcions:
fins dia 15 de març a totes les oficines i punts d'informació juvenil i als telèfons de:

Mallorca 71 27 71
Menorca 36 45 34
Eivissa 30 70 19

 GOVERN BALEAR
CONSELLERIA ADJUNTA A LA PRESIDENCIA
Direcció General de Joventut

L'equip infantil masculí de ping-pong, campió comarcal

El Montuiri de preferent, en alça

TENIS TAULA

L'equip infantil masculí de ping-pong del Col·legi Públic "Joan Mas i Verd" el passat 22 de febrer es va proclamar campió de la comarca "Montuiri" en vèncer els tres partits contra les escoles "Antònia Alzina" de Lloret, "Verge Monti-Sion" de Porreres i "Escola Nova" també de Porreres. Els tres jugadors, Joan Sampol, Macià Coll i Jaume Rossinyol, guanyaren tots els encontres pels resultat de tres a zero. Pròximament prendran part a les finals de Mallorca d'aquest esport enfrontant-se als campions de les comarques de Palma, Sa Pobla, Sóller, Manacor, Inca i Campos.

I que l'èxit els acompanyi també.

MINI-BÀSQUET FEMENÍ

Montuiri, 3 - Lloret, 48
Montuiri, 14 - Sineu, 50

MINI-BÀSQUET MASCULÍ

Escola Nova, 25 - Montuiri, 34

BASQUET

INFANTIL FEMENÍ

Montuiri, 38 - Cide, 34
S. Vicenç de Paül, 20 - Montuiri, 29
Bons Aires "B", 31 - Montuiri, 37

CADET FEMENÍ

Santanyí 40 - Montuiri, 57
Montuiri, 73 - Colonya Pollença, 38

FUTBOL

BENJAMINS

Montuiri, 3 - Vilafranca, 3
Escolar B, 0 - Montuiri, 5
Montuiri, 0 - Olímpic A, 5
Campos B, 2 - Montuiri, 6

INFANTILS

Pollença, 4 - Montuiri, 1
Montuiri, 0 - Poblense, 5
Badia Cala Millor, 3 - Montuiri, 2
Beat R. Llull Inca, 3 - Montuiri, 2

CADETS

Cardassar, 5 - Montuiri, 0
Montuiri, 2 - Badia Cala Millor, 0
Campos, 4 - Montuiri, 3

JUVENILS

Montuiri, 4 - Santa Maria, 0
Alaró, 2 - Montuiri, 2
Montuiri, 1 - Llosetense, 0

III REGIONAL

Montuiri, 1 - Sant Joan, 4
Port Pollença, 5 - Montuiri, 1
Montuiri, 1 - Portocristo, 5

I PREFERENT

Montuiri, 2 - La Unió, 1

Malgrat mancàs qualitat, l'entusiasme i l'entrega d'ambdós equips, juntament amb la inseguretat del marcador, propiciaren que el públic gaudís de debò. Juanjo i Capellà marcaren pel Montuiri.

Esporles, 3 - Montuiri, 1

En un partit molt disputat els locals aconseguiren una victòria "in extremis" davant un Montuiri que va lluitar els noranta minuts del partit, realitzant molt bon joc i oferint una bona impressió. En Marcen, del Montuiri, de penal marcà a la primera part, però a la segona l'Esporles en marcà tres.

Montuiri, 4 - Portocristo, 2

Mancant deu minuts per a l'acabament, el Montuiri guanyava de 4 - 0 i d'haver acabat així hagués estat una gran victòria local, feel reflex de la diferència entre ambdós equips. Ara bé, els darrers moments, degut a un excés de confiança, foren aprofitats pel Portocristo per marcar els seus dos gols.

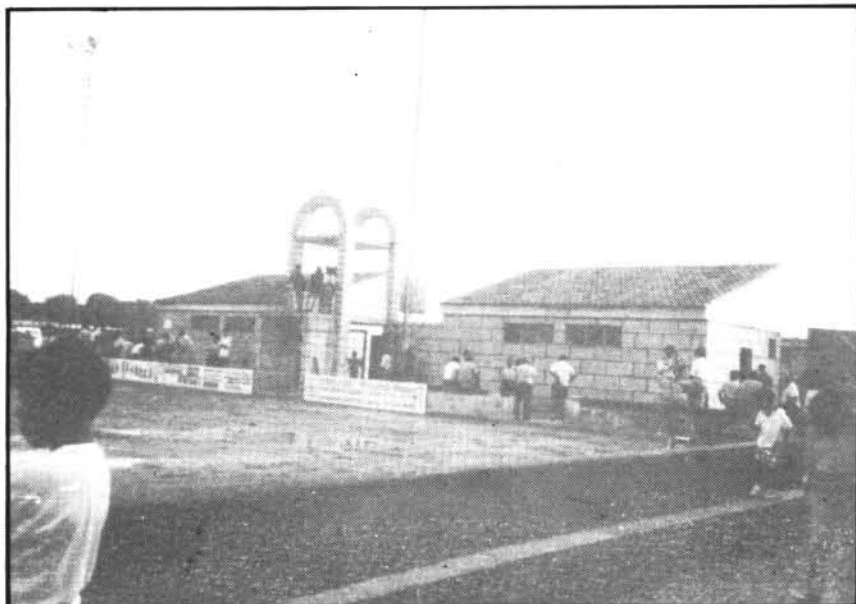
Murense, 0 - Montuiri, 1

Un excel·lent gol de Barceló des de fora de l'àrea, a la primera part, fou la clau d'aquesta victòria montuierera. El Murense es va veure sorprès, les forces estaven molt igualades, però el Montuiri es tancà bé i va saber aguantar fins a la fi del partit.

Així s'acaba el mes sols amb dos negatius i amb esperances de qualque cosa més que haver salvat la categoria.

Biel Gomila

MILLORES EN EL CAMP DE FUTBOL

Amb la nova edificació per al bar i l'asfaltat al costat del terreny de joc, davant el mateix bar, conclouran les darreres millores en el camp de futbol Es Revolt

Ses gloses de l'amo en "Parri"

PUNTUALITZACIÓ

Moltes gloses tenc escrites i jo no n'he escrita cap; basta treure-me des cap "hasta" coses impossibles: ses paraules que som dites no a tots han agradat.

Dos dits de seny

VELOCITATS INADEQUADES

Els nostres padrins solien dir que "qui molt frissa, molt tro-pissa". I això que visqueren en un temps en què la gent agafava les coses amb calma i no tenia massa pressa, però vivia la seva vida i arribava allà on volia. No tenien massa coses, ni tampoc massa aspiracions, i per això poc els bastava per esser feliços.

No és que desitgi retornar a aquell temps com ideal de vida, ni que consideri possible aturar la roda del món, però crec que seria convenient que de tant en tant ens demanàssim si sabem on anam, amb tantes preses com s'estilen avui en dia.

S'ha arribat a un punt en què les carreteres i els carrers dels nostres pobles semblen pistes de competició més que vies de comunicació entre uns i altres. Posar en perill la pròpia vida i la dels altres, sembla que no es té en compte, com si tengués més importància el córrer que l'arribar, com si la velocitat tengués un valor absolut.

Correm un temps en què sembla que no sabem on anam, i que l'únic motiu que ens retura no és el posar en perill la vida dels altres, sinó la por al càstic, al "radar", a la multa, a la retirada del permís de conduir...

Però malgrat les lleis, les prohibicions i les amenaces, n'hi ha que no s'escaliven. Tant de bo compren-guessin, a força d'experiència, que "tan mal és passar, com no arribar!"

Salomó

A UNA DONA (que li preguntà si vivia tot sol)

Tot sol visc, de nit i dia, com un poll abandonat que perquè estava danyat sa mare l'havia deixat perquè seguir, no podia; però esper que Déu un dia en salut o malaltia mos darà lo que hem guanyat.

A EN BIEL "GALLARD"

En "Gallard" amb so siular ha arribat a fer caguera; no tindrà tanta siulera

quan a sa guerra anirà. Per allà no trobarà ginebra per glopejar, ni licor de cap manera; secarà sa gargamella de tanta set que tindrà.

ELS DARRERS DIES

Avui amb molta alegria es disfressats sortiran, no en tendran tanta es oui van a sa guerra cada dia. Per tots ells desitjaria sort, salut i valentia, i que no patissin fam.

Miquel Massanet "Parri"

S.I.A.C.

**EL CAMÍ MÉS CURT
PER TOT EL QUE VOLS SABER
SOBRE L'ADMINISTRACIÓ**

900
321
321

SERVEI GRATUIT

EL TELÈFON AMB RESPOSTES

Servici d'Informació i Atenció al Ciutadà
GOVERN BALEAR

CONSELLERIA ADJUNTA A LA PRESIDÈNCIA

Pluviòmetre

Febrer de 1991

Pluja caiguda a Montuïri per m2.

Dia	2	31'70 litres
"	3	0'90 "
"	5	2'20 "
"	11	0'60 "
"	14 (neu)	10'50 "
"	19	7'60 "
"	20	8'90 "
Total		62'40 "

GLOSA D'EN "PARRÍ" A UNA DONA

Se mametes d'una dona no són per fer-ne mercat; això és per dur-ho amagat que en el món sempre és estat un instrument mal trempat que el toquen molt i no sona.

(Ho digué un dilluns de mercat a una dona que anava molt escotada).

UN LLIBRE NOU

EL MALLORQUINISME POLÍTIC

de Gregori Mir

La primera edició d'aquesta obra va aparèixer a les edicions catalanes de París l'any 1975, poc abans de la mort de Franco. I recentment aquesta editorial (1), revisada i ampliada amb nous texts, ens l'ofereix dins la col·lecció "Els Treballs i els Dies".

Aleshores l'autor, degut a les circumstàncies del moment, la va distribuir sota el pseudònim Anselm Lull, si bé ja tot d'una fou reconeguda com una obra imprescindible per al coneixement de l'evolució d'uns esquemes ideològics que condueixen a la teoria i a la pràctica d'una política nacionalista a la nostra illa, dins el període comprès entre els anys quaranta del segle passat i les tres primeres dècades de l'actual.

Hem de convenir que "El Mallorquinisme Polític" és fruit d'una minuciosa tasca d'investigació, ja que a les seves pàgines s'hi troben sistematitzades importants aportacions de Mallorca a la teoria del nacionalisme i que suposa una inestimable aportació a la cultura de les nostres illes.

A. M.

(1) Editorial Moll, Palma, 1990. Dos toms de 890 pàgs.

Noces d'or

22 Febrer 1941

Joan Nicolau Garau "Roca" amb Maria Cerdà Garcias "Baca"

Els desitjam que aquest esdeveniment sia presagi de felicitat i mols d'anys de salut

Temps passat

25 ANYS ENRERA

20 de Febrer de 1966

Despedida del Vicari Amorós

Aquest diumenge s'ha despedit com a Vicari de Montuïri Mateu Amorós. Una caravana de cotxes l'acompanyà fins al nou destí, Ariany. Allà hi va d'èconom. Havia vingut a Montuïri pel Juliol del 61.

50 ANYS ENRERA

Març de 1941

Un viatge car

El batle fou requerit urgentment pel Governador, per aclarir un assumpte de relleu. Però com que ni ell ni l'Ajuntament disposaven de vehicle, fou cridat Joan Cerdà Ribas perquè l'hi traslladàs amb el seu. Les despeses d'aquest viatge arribaren a les 75 pessetes. Cal dir que aleshores per un viatge a Ciutat per compte de l'Ajuntament s'abonaven 12 pessetes.

Demografia

Febrer de 1991

DEFUNCIONS

Dia 5.- Maria Nigorra Miralles, viuda de 80 anys. "Papa".

Dia 6.- Francisca Arbona Miralles, viuda de 81 anys. "De Son Maiol".

Cuinar en casa

PANADES DE NA FRANCINAINA DE SA RECTORIA

INGREDIENTS

6 unces d'oli
8 " de saïm
10 " d'aigua

La farina que es necessita ha d'esser de panada.

RUBIOLS DEL COTXERS

INGREDIENTS

(Per quilo de farina de panada)

6 vermells d'ou
8 unces de sucre en pols
8 " de saïm

El suc de dues taronges

1 tasetta d'oli

1 " de llet.

No ha d'esser molt pastats.

Receptes de
Catalina Sastre Roca "Petrera"

Restaurant
Cafè Carbone

(DIMARTS TANCAT)

REFRESCS DE NOCES, COMUNIONS, BAPTISMES

Ctra. Manacor, km. 28 - Telf. 64 65 04 - 07230 Montuïri

Més de 200 persones pujaren al Puig de Sant Miquel per pregar per la pau

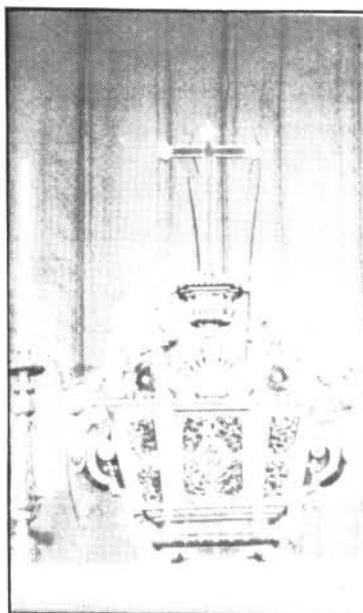
PREGARIA PER LA PAU

El diumenge dia 24 de febrer, per iniciativa d'un grup de cristians, la nostra parròquia va organitzar una pujada al Puig de Sant Miquel per pregar per la pau del món. Hi participaren unes 200 persones, la gran majoria de les quals pujaren i baixaren a peu. L'acte consistí en unes lectures, unes pregàries i uns cants apropiats, per acabar amb l'himne a la Mare de Déu de la Bona Pau i una amollada de coloms.

VISITA PASTORAL

El Sr. Bisbe de Mallorca, don Teodor Ubeda, té programat dur a terme la visita pastoral al nostre arxiprestat. El primer lloc que visitarà serà Montuïri, el dissabte dia 16 de març. El programa serà el següent:

- A les 16:30: Trobada amb educadors de diferents pobles de l'arxiprestat, a la rectoria de Montuïri.

URNA DE LA PARRÒQUIA DE MONTUÏRI
Sols s'empra per la Setmana Santa per guardar-hi el Cos de Crist

- A les 18: Reunió amb els grups de Catequesi, Acció Social, Economia i

altres grups parroquials de Montuïri, a la rectoria.

- A les 20: Celebració de l'Eucaristia per a tota la comunitat, a la parròquia.

RIFA PER LA LLUM

La comissió econòmica de la parròquia ha posat en marxa una rifa per ajudar a pagar la nova instal·lació elèctrica del temple parroquial.

El premi consisteix en un bon equip de música, marca "Sony", i anirà en combinació amb el sorteig de l'ONCE de dia 3 d'abril.

CAMPANYA CONTRA LA FAM

La collecta de la campanya "Mans unides", per lluitar contra la fam en el món, recollí a Montuïri un total de 60.275 pessetes, bastant menys que l'any passat. Això fa pensar si ens estam tornant insensibles i manco solidaris davant les necessitats dels altres.

SETMANA SANTA I PASQUA

Horari de les Celebracions

Diumenge de Rams, 24 de març

- A les 11:30: Benedicció de rams a la placeta de Ca Ses Monges. A continuació, processó i Eucaristia.

Dilluns Sant, dia 25

- A les 20: Celebració comunitària de la Penitència.

Dimecres Sant, dia 27

- A les 19:30: Missa Crismal a la Seu.

Dijous Sant, dia 28

- A les 20: Celebració Eucarística del Darrer Sopar, Processó i Vetla de Pregària.

Divendres Sant, dia 29

- A les 20: Celebració victoriosa de la Creu de Crist. Davallament i Processó cap a ses tres Creus.

Dissabte Sant, dia 30

- A les 21:30: Vetla Pasqual, amb la Litúrgia de la Llum, de la Paraula, del Baptisme i de l'Eucaristia.

Diumenge de Pasqua, dia 31

- A les 10: Processó de l'Encontre i Ofici de Pasqua.

- A les 21: Eucaristia.

Segona Festa, dilluns 1 d'abril

- A les 21: Ofici solemne, amb la participació de la Coral Parroquial.

Festa des Puig, dimarts 2 d'abril

- A les 9: Partida a peu cap al Puig de Sant Miquel.

- A les 11: Missa concelebrada en honor de la Mare de Déu de la Bona Pau, presidida per Mn. Antoni Gili, Prior de la Sang i antic rector solidari d'Algaïda, Montuïri i Porreres.

- A continuació, ball i festa a voler.

I que sia per molts d'anys!

CONCERT DE QUARESMA

Durant tot el mes de març es durà a terme el "V Cicle Quaresmal de Cant Coral", que organitza la Federació de Corals de Mallorca amb el patrocini del Consell Insular i la col·laboració de "Sa Nostra".

Enguany s'ha elegit Montuïri com escenari d'un dels 24 concerts programats. Serà el dissabte dia 9 de març a les 8:30 del vespre a la nostra església parroquial, i correrà a càrrec de la "Coral Santa Pagesa" de la parròquia de Santa Catalina Tomàs de Ciutat. El programa es donarà a conèixer oportunament.

Esperem que l'assistència sigui més nombrosa que en el concert de Nadal dels Antics Blavets de Lluc, si volem demostrar que realment som un poble amb inquietud per les diverses manifestacions culturals que es presentin, en aquest cas concret la música polifònica.

I tant de bo que l'any que ve s'animi a participar en aquests concerts la nostra Coral. Seria un honor per a tots. Coratge, idò!